

Adalı

EMITT Fuarı'nda Adalar rüzgârı

Cihan Yiğın

Adalar Vakfı Başkanı Halim Bulutoğlu, Adalı Dergisi İmtiyaz sahibi Faruk Berksan, Raffi H. Araks, Adalar Belediye Başkanı Dr. Mustafa Farsakoğlu

Bu yıl 17.si düzenlenen Uluslararası Doğu Akdeniz Ülkeleri Turizm Fuarı (EMITT) 24-27 Ocak 2013 tarihleri arasında TÜYAP Fuar Alanı'nda gerçekleşti. Adalar Vakfı, Adalar Turizm Geliştirme Merkezi ve Adalar Belediyesi tarafından düzenlenen Adalar Standı, fuarda yoğun ilgi gördü. Oldukça geniş bir alanda kurulan Adalar Standı'nda, Adalar'daki restoran ve otellerin tanıtımları da yapıldı. Fuarın ikinci günü düzenlenen kokteyl

oldukça renkli görüntülere sahne oldu. Tango ve klasik müzik dinletisi veren Rubato Trio, davetlilere Ada kültürüne dair nostaljik anlar yaşattı. Ziyaretçi akınına uğrayan stantta Adalar Turizm Geliştirme Merkezi ve Adalar Belediyesi tarafından Adalar'ı tanıtan materyaller dağıtıldı. Adalar'ı anlatan video gösterimi dört gün boyunca ilgiyle izlendi. Adalı iş adamı, iş kadını, turizmci ve siyasetçilerin de ziyaretçilere Adalar'ı anlattığı

fuara boyunca karşılıklı tanıtım ve nezaket ziyaretleri de gerçekleşti.

EMITT turizmde çıtayı yükseltmeye devam ediyor

Türkiye dünya turizm sıralamasında 6. ülke, EMITT turizm fuarları sıralamasında 5. fuar konumuna ulaştı.

24-27 Ocak 2013 tarihleri arasında TÜYAP'ta 17. kez düzenlenen Doğu Akdeniz Uluslararası

Turizm ve Seyahat Fuarı EMITT, Türkiye'nin turizmde emekleme dönemi olarak nitelenen 90'lı yıllarının ikinci yarısında Ekin Fuar tarafından hayata geçirilerek turizm fuarcılığında yeni bir dönemi başlattı. 1997 yılından

bu yana turizmde Türkiye'nin nabzını tutan EMITT Fuarı, kısa bir zaman diliminde dünya çapında ses getiren turizm fuarları arasında yerini almayı başardı. Bugün dünyanın 5. büyük turizm fuarı konumuna ulaşan EMITT, Türkiye turizmde geliştikçe büyüdü ve hedef aldığı Akdeniz, Ortadoğu, Güneydoğu

Avrupa ve Asya coğrafyasının sayılı fuarlarından biri olarak gücünü kanıtladı.

Adalar Vakfı, Adalar Turizm Geliştirme Merkezi ve Adalar Belediyesi tarafından düzenlenen Adalar Standı, fuarda yoğun ilgi gördü. Oldukça geniş bir alanda kurulan Adalar Standı'nda, Adalar'daki restoran ve otellerin tanıtımları da yapıldı. Fuarın ikinci günü düzenlenen kokteyl oldukça renkli görüntülere sahne oldu. Tango ve klasik müzik dinletisi veren Rubato Trio, davetlilere Ada kültürüne dair nostaljik anlar yaşattı.

Hedef 60 milyon yabancı turist 2000 yılında Türkiye'yi ziyaret eden turist sayısının 9 milyon 586 bin, elde edilen gelirin 9 milyar 161 milyon dolar olduğunu, 2011 yılı itibarıyla

Türkiye'nin dünya turizm sıralamasında 6'ncı konumda olmasının önemli bir başarı olduğunu, ancak gerçek potansiyelinin çok gerisinde kaldığını ifade eden Aydın, doğru tanıtım stratejilerini hayata

geçirerek Türkiye'nin zorlu bir hedef gibi gözükken 60 milyon turisti rahatlıkla ulaşabilecek tarihe, kültürel ve doğal zenginliklere sahip olduğunun altını çizdi.

Turistik merkezler çeşitlendirilmeli

Türkiye'nin dünya çapında en cazip turizm pazarlarından biri olduğuna değinen Aydın, kişi başına turist harcamasında ise oldukça alt pozisyonda bulundu-

ğumuzu, kongre turizmi, sağlık turizmi, inanç turizmi ve diğer alternatif turizm modelleri için son derece elverişli bir ülke olduğumuzu, değerlerimizi doğru tanıtım politikalarıyla buluştur-

Bu yıl 17.si düzenlenen Uluslararası Doğu Akdeniz Turizm ve Seyahat Fuarı (EMITT), geleneksel 'en iyiler' ödül töreni ile son buldu. Adalar Vakfı, tarihi, kültürel ve turizm değerlerini en iyi anlatan stand ödülünün sahibi oldu.

getiren fuar etkinliklerine imza atan EMITT'in bu başarıda önemli bir rolü olduğuna vurgu yaptı. İstatistiki veri olarak EMITT'te boy gösteren kentlerin, bölgelerin ve beldelerin ziyaretçi sayılarını yedi sekiz kat artırdıklarını belirten Aydın, turizmde ihtisas fuarlarının çok büyük önem taşıdığını, doğrudan hedef kitleyle buluşmayı sağladıklarını, EMITT'in bu alanda geniş bir deneyime ve birikime sahip olduğunu da belirtti.

Raffi H. Araks ve Cihan Yiğın ödülü alırken

Latin Amerika'da kuzeyden güneye geniş bir coğrafyayı kaplayan Arjantin, 2013 EMITT Fuarı'nın konuk ülkesi olarak doğal, tarihi ve kültürel zenginliklerini Türkiye'de fuar ziyaretçilerine tanıttı. Karşılıklı olarak vize uygulaması bulunmayan Türkiye ve Arjantin arasındaki ilişkilerin gelişme göstermeye başlamasının son halkası 2013 EMITT Fuarı oldu. 24-27 Ocak 2013 tarihleri arasında TÜYAP'ta 17. kez düzenlenen Doğu Akdeniz Uluslararası Turizm ve Seyahat Fuarı EMITT'te bu yıl konuk ülke olan Arjantin, fuarı ziyaret eden turizm profesyonelleri ve Arjantin'i daha yakından tanımak isteyen ziyaretçiler, Latin Amerika'nın en renkli ülkelerinin başında gelen Arjantin'in saklı hazinelerini keşfetme fırsatını sundu.

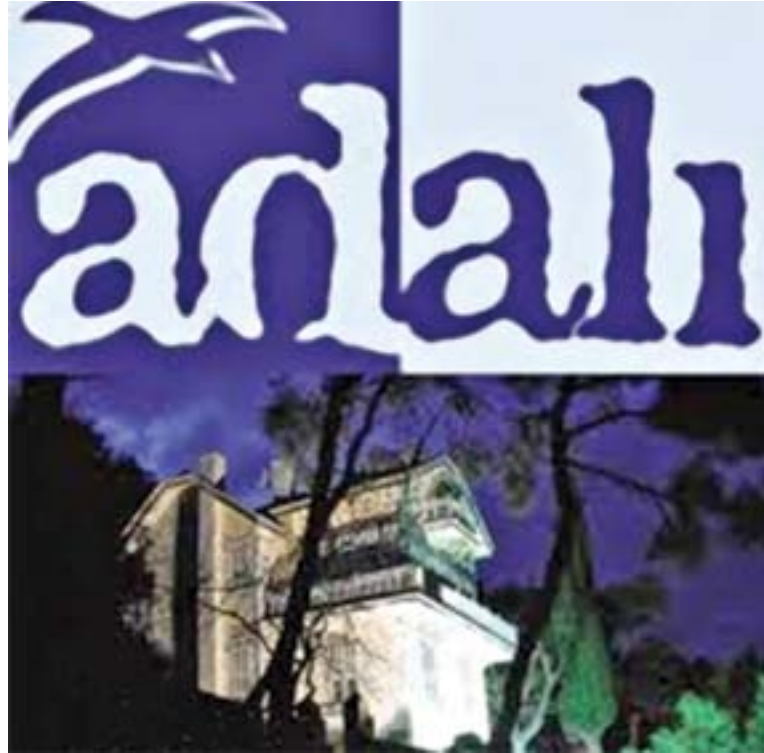
duğumuz takdirde arzu edilen seviyeye ulaşacağımıza inandığını belirtti. Bununla birlikte, turistlerin yoğun olarak ziyaret ettiği lokasyonların başında İstanbul, Antalya ve Muğla'nın geldiğini ifade eden Aydın, Türkiye'nin dünyada eşi benzeri olmayan sayısız beldeye sahip olduğunu, bu beldelerin tanıtımında öne çıkarılmasının çeşitlilik açısından büyük önem taşıdığını ifade etti.

Eskisi güzel

Bercuhi Berberyan

Dostlarıma...

Dergimiz on yılını tamamlıyor bu yıl dostlar. Oldukça eskidik sayılır. Biz değişsek de, şartlar değişse de, acı kayıplar yaşansa da o fazla değişmedi. Bizim gibi en eskiler için ifade ettiği anlam da değişmedi. Onun sayesinde nice dostluklar kuruldu. Sürüyorlar, sürecekler. Bir yazı düzmek geldi içimden, onuncu yılımızın bu ilk ayında; dostluk üzerine, eski dostluklar üzerine. Dergimizin kendisi de eski bir dost sayılmaz mı? Onu elimize aldığımızda eski bir dostla baş başa sohbet eder gibi olmaz mıyız? Ve eski bir dostla sohbet ederken, başbaşa kalmak istediğimiz gibi, yalnızken okumayı tercih etmez miyiz? Ki dost dediğinin de eskisi güzel. Örnek vereceğim. Çok uzun yıllardır yurt dışında yaşamakta olan eski bir dostum, İstanbul'a geldi geçen gün. Buluşup biraz hasret giderdik. O da bana eşimden miras kalan dostlardandır. Onun çocukluk

arkadaşıydı. Dostuydu... Benim de dostum oldu. Büyük nostalji yaşadık tabii. Eskiden daha sık gelir giderdi. İstanbul'dan temelli kopamayanlardandı. Bizim nesilden diğer bütün gidenler, neden gitmişlerse o da ondan gitmişti vaktinde. Tıpkı

Adalar'dan kopup gitmek zorunda kalan, ada aşığı dostlar gibi. Mecburiyetten... Daha iyi bir düzen ve daha güvenli bir hayat için. Yıllar süren sıkı bir mücadeleyle bunu başarmıştı da... Çocuklarına güvenli bir gelecek sağlamıştı.

Bizim gibi ötekilerden olmasaydı, ülkesine ciddi paralar kazandırabilecek konumdaydı ya, ben bundan söz etmeyeceğim. Hemen her yıl gelir, uzun süre kalır, sevdalı olduğu İstanbul'la hasret giderirdi. Hatta bütün yazı ailesiyle Burgaz'da geçirdiği bile olmuştu. Ara ara görüştüğümüzden, pek ayrı düşmüş gibi hissetmezdik. Bu kez öyle olmadı. Hiç bu kadar uzun bir ara vermemişti.

Bu süreçte yurt dışındaki yerleşik düzenini de yaşamakta olduğu ülkeyi de değiştirmiş, bir kez daha başka bir hayat kurmuş, hasretini çektiklerine zaman ayıramamış. Onca yıl sonra ilk kez geliyor. Eşini dostunu arayıp, hepsiyle buluşuyor. Son görüştüğümüzde eşim Arto daha yaşıyordu, iyiydi. On beş yılda neler değişti neler... Bir kere benim hayatım değişti. Onun hatırladığı; bir yandan eşinin oyunlarında ırgat gibi çalışırken, bir yandan da durmadan misafirlere sofralar kuran kadın değilim artık. Ama daha da önemlisi; İstanbul

değişti. O, nice şiiire konu olan İstanbul değil artık. İstanbul'a kıyasla nispeten bozulmamış olan Adalar bile. Hiç görüşmediğimiz o son on beş yılda, önce benim neler yaptığımı öğrendiğinde çok şaşırıldı. Ama İstanbul'u bu kadar değişmiş görmek bundan daha çok şaşırtmıştı onu. Ve sevmemişti bu hali... "Ne olmuş bu şehre yahu? Burası benim İstanbul'um değil artık" dedi durdu boyuna. Biz de pek bayılmıyoruz zaten ama o süreci gün gün yaşadığımızdan olmalı, alışıyoruz herhalde. Sevmesek de kanaksıyoruz. Tıpkı sürekli birlikte olduğumuz insanların yaşlanmakta olduğunu fark etmediğimiz gibi. Her gün aynada kendimize baktığımızdan, geçirdiğimiz değişiklikleri fark etmediğimiz gibi. Gençlik arkadaşlarımızdan birini yıllar sonra görünce şaşırıyor muyuz? Eski bir resmimize bakınca şaşırıyor muyuz? Böyle bir şey olmalı.

"Mümkün olsa da zaman zaman hep birlikte yenilenebilirsek" dedim bir ara, "Aah gençlik ah..." dedikçe. "Olmaazz" dedi "güzel olmaz, İstanbul'un bu sahte haline döneriz o zaman. Ben her türlü yeniliği severim. Yeni bir ev, yeni bir çevre, yeni bir hayat, yeni arkadaşlar... Öyle olmasam

birkaç kere hayatımı yeni baştan kuramazdım. Ama bana göre, iki şey var bu dünyada ki; eskisi güzeldir. Biri İstanbul, diğeri de dostluk. Yeni bir şehir yaratırsın ama o, İstanbul olmaz. Yeni bir

sun..." şeklinde kâh eğlenerek, kâh hüznülenerek uzayıp giden sohbetimiz esnasında sarf ettiği bu sözü dayanamayıp, unutmuyayım diye not ettim. Ve bu kavramdan yola çıktı bu yazı.

Dergimiz on yılını tamamlıyor bu yıl dostlar. Oldukça eskidik sayılır. Biz değişsek de, şartlar değişse de, acı kayıplar yaşansa da o fazla değişmedi. Bizim gibi en eskiler için ifade ettiği anlam da değişmedi. Onun sayesinde nice dostluklar kuruldu. Sürüyorlar, sürecekler. Bir yazı düzmek geldi içimden, onuncu yılımızın bu ilk ayında; dostluk üzerine, eski dostluklar üzerine. Dergimizin kendisi de eski bir dost sayılmaz mı? Onu elimize aldığımızda eski bir dostla baş başa sohbet eder gibi olmaz mıyız? Ve eski bir dostla sohbet ederken, başbaşa kalmak istediğimiz gibi, yalnızken okumayı tercih etmez miyiz? Ki dost dediğinin de eskisi güzel.

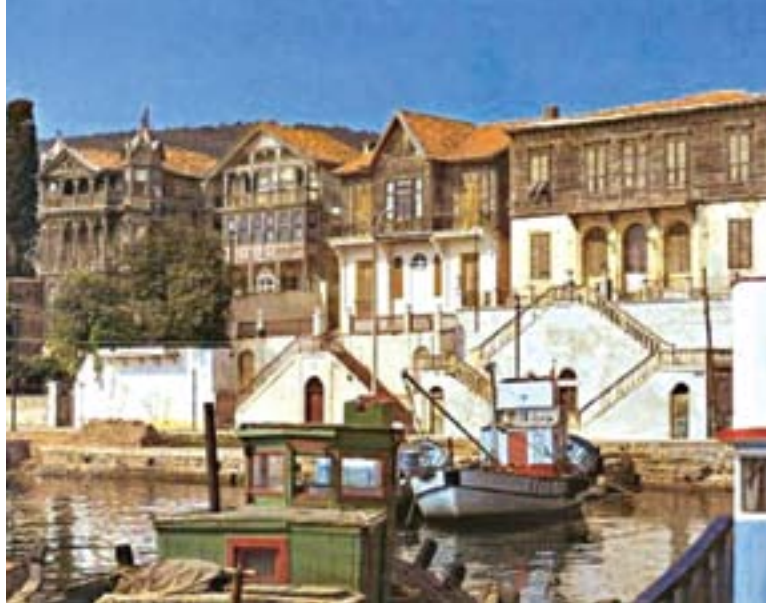
arkadaş edinebilirsin ama o, senin dostun olmaz. Arkadaşlıkla başlayan ilişkiler ancak iyice eskiyince dostluğa dönüşür. Ben artık öyle bir yaştaım ki eskitecek vaktim yok." Güzel laf. Anılara daldıkça, "Şunu hatırlıyor musun, bunu hatırlıyor mu-

Gerçekten de dostluğun eskisi güzeldir dostlar. Değerini bilmek lazım... Yeni dostluklar kurmak kolay değildir. Büyük emek ister, uzun zaman ister. Gençken başlamak gerekir. Henüz olduğumuz gibi değil de istediğimiz gibi görünmeyi beceremezken,

maskeler takmayı öğrenmemişken... Geç meyve veren bir ağaç dikmek gibidir dostluk kurmak. Orta yaşa gelindiğinde değeri anlaşılır. Ve ne yazık... tam değerlerini idrak döneminde de kayıplar başlar. Değerlendikçe azalmış, azaldıkça değerlenmiş oldukları için de kayıpların verdiği acılar büsbütün büyür. Dostluk, aileden de önemlidir. Dostlar, çoğu zaman aileden daha yakındır. Hele bir de sizinle eskidilerse... Ailenizle paylaşamadıklarınızı onlarla paylaşırsınız ve ailenizden görmediğiniz içtenliği onlardan görürsünüz. Susan Sarandon'un eski bir filmi izledim geçenlerde; kadının milyonlarca dolar serveti vardı, onu çok seven kâhyasından başka tek bir dostu yoktu. Ve onun kollarında öldü. Neyse... Daha fazla hüzüne sarmadan, tüm giden dostları rahmetle anarken, dergimize nice on yıllar dileyip, bu yazıyı şöyle bitirmek en doğrusu olacak: İnşallah son nefesinize kadar, sizinle birlikte eskiyen dostlarla çevrili olursunuz. Ve inşallah ben de...

Doğum yeri ve yılı: Heybeliada 1863

Faruk Berksan

Ortadaki evin yanmadan önce 1970'li yıllardaki görünümü

Benim kapımda 1863 yazardı, kaderde yanına 2004 yazmak da varmış.

30 Haziran 2004 sabahı 02.30 civarında Heybeliada'da elektrikler kesildi. Biz karanlıktan hiç korkmayız. Zaten elektrik olmayan günlerde adaya gözümüzü açtık. Hatta karanlık bize hoş bir huzur verir. Eskiye hatırlarız, sanki eski melodiler, ud sesleri, şen kahkahalar kaplar ortalığı. Eski ahşap bir evde sade kahve-

nin kokusunu duydunuz mu hiç? Bilmezseniz beni bilemezsiniz, eski köşkleri anlayamazsınız. Elektrikler çabuk geldi, geldi de bu sefer sıkıntılı bir hava var, 90 yıldır arkadaşlık ettiğim, birlikte iyi kötü günler geçirdiğim komşumda bir kızılık gözüküyor, bir yanık kokusu geliyor. Saat 03.20. Amanın, yangın bu, yetişin komşum yanıyor! Restorasyonu daha yeni bitmişti, ne kadar da özenildi. Mutlu

bir açılış beklerken yangının sırası mı? Hem de heyecanla, imrenerek bekliyordum. Niye biliyor musunuz? Belki bana da sıra gelir diye. Benden sonra da diğer yanımdaki komşuma. Aman o da çok ihtiyarladı. Onun yüzündeki esmerlik ve kırışıklıklar da benimki gibi yalnızlıktan, ilgisizlikten, unutulmaktan ve olmayan istikbal beklentimizden kaynaklanıyor. Hâlbuki yenilenen beyaz komşum bize biraz ümit, biraz gün ışığı vermişti. Yangın hızla büyüyor. Görenler itfaiyeye bildirmişler. Koşun, koşun! Hortumlar, sular, bağırsaşan insanlar. Bu çatırdama, bu güne kadar sesi çıkmayan komşumun çığılı mı? Heybeliada itfaiyesi canla başla çalışıyor ama yangın durmuyor, yayılıyor. Yanağımda bir sıcaklık var, derilerim soyuluyor. Sıkılan su ile biraz serinlik geliyor, acaba yetecek mi? Bu ne acımasız bir kader, bu ne acele, ateşler komşunun çatısına ulaştı bile. O özenle yenilenen beyaz renkli elbisesi nerede, gülümsemeyi tekrar hatırlayan çehresi

alevlerin aydınlattığı gecenin karanlığında kayboluyor. Hani çaylar içilecek deniz manzaralı o çardağa ne oldu? Şimdi onu saran o kırmızı sarmaşık gülleri mi, yoksa alevler mi? Komşum benimle vedalaşmaya hazırlanıyor. Dur komşum vedalaşma, bizim duvarımız yapışık, ya beraber kalır, ya beraber gideriz. İşte yanağımdaki o sıcaklık ateşe dönüştü. Saat 04.30. Sahilde şaşkın bir eda ile bakınan halkın arasında tanıdık simalar görüyorum. Onlar beni hep adamızın kültür mirasının bir parçası olarak gördüler. Ada şarkılarının söylendiği küçük bir konser mekânı, ada ileri gelenlerinin sohbet alanı, ya da bir misafirhane veya en azından butik bir otel, kısacası adamızın bir kültür temsilcisi. Benim için ne kadar onur verici, ne kadar hoş düşünceler bunlar. Bir de gerçekleşebilseydi.

Belki de yanmak daha onurlu! Kaderim çürüyerek yok olmama izin vermedi. İlahi irade, öylesi bir acı sona göre, yanmak daha

onurlu diye düşündü herhalde. İlk yıllarım, taze bir gelin gibi süzülüğüm günler gözümün önünden film şeridi gibi geçiyor. Herkes parmak ısırır, seyretmeye doyamazdı. Kimler misafir olmadı ki odalarımında. Dönemin en asil, en saygın devlet adamları, din adamları, sanatçılar, hariciyeciler. Komşularımınla birlikte bir dönem otel görevi bile yaptım. Bendeniz Royal Otel, esmer komşumsa Bristol. O günlerde Bristol tarafında, Heybeliada İlkokulu'na sığmayan minik öğrenciler, şu anda külleri havada uçuşan ahşaplarımızı soluyarak rahle-i tedristen geçtiler. Bizim yaşlılığımız bile güzeldi, inanılmazdı. Dergilere defalarca kapak oldum. Ansiklopedilerde Heybeliada'yı temsil ettim. Bazen tek başıma, bazen komşularımınla. İtfaiyeciler önümüzdeki yola iyice yerleştiler, borular takıldı, sular artık bana da geliyor ama yeterli olamıyor. Biliyor musunuz, kapımızın önündeki o yol yıllar önce yoktu, deniz vardı. O zarif merdivenlerimin ortasındaki kapı aslında kayıkhanemin kapısıdır. Şimdi anlamsız bir bodrum halini aldı. O sevimli eşeklerin adamızı terk etmesinden sonra, artık önümüzde atlar, arabalar bekliyor. Alışık olmayanlar, atların o kokusu-

Ortadaki evin yangından sonraki görünümü (2013)

nu pek sevmezler ama biz öyle değiliz. O koku bizim için enfiye niteliğindedir. Biz atın dışkısının kokusundan hangi arabacının atı olduğunu bile anlarız. Gülümseriz onlara. Atlar da bizi bilirler, konuşurlar bizimle. Bir kahve kokusu, bir de o koku. Dedim ya, bunları bilmeyen, bizi anlamamaz. Eski günleri tekrar yaşamam acımı hafifletiyor. Artık alevler bana da ulaştı. Saat 05.00,

işte çatım çöküyor. Deniz Harp Okulu'ndan takviye bir itfaiye daha geldi. Ne kadar da güçlü, diğer taraftaki komşumu belki kurtarırlar ama ben artık nefes alamıyorum, her taraf duman. Belediye Başkanı orada, gazeteciler fotoğraf çekiyorlar. Söyleyin muhabirlere bırakınlar sahibinin adını, değerini, yangın sebebini. "Burada kimler yaşadı? Kaç bebek doğdu, kaç vaftiz, kaç

sünnet yapıldı? Kimler yaptırdı? Hangi sanatın etkisiyle, hangi mimar inşa ettirdi?" Bu sualleri sorsunlar, bizleri tanısunlar, bir döneme ışık tutsunlar. Seneler önce yanan öbür evi hatırladım birden. Beyaz evin öbür tarafında. Hala boş arsasında izleri duruyor. O da yandı, bitti ve unutuldu. Ne olur, beni ve onları unutulmaya mahkûm etmeyin! Üzerimize basıp geçerken de olsa hatırlayın.

İkinci gelinlik kismet olmadı

Size güzel bir müjdem vardı ama geç kaldım söyleyemedim. Anıtlar Kurulu'ndan yıllardır beklediğimiz izin geçen yıl geldi. Bu yıl belediyeden tamir etme ruhsatı da istendi. Müteahhitle anlaşıldı. Çatım akmasının diye gözden geçirildi. İçerinin, bahçenin kaba temizliği yapıldı. Her şey tamamı. Bu kış başlayacaktık. Bayram yapmaya hazırlanıyorduk. Seneye Heybeliada'nın kültür temsilcisi olarak bendeniz tekrar huzurunuza çıkacaktım. Ben zaten hazırlandım da acaba neye, hangi törene hazırlanmışım? İkinci gelinlik kismet değilmiş. Bir anda her şey bu kadar tersine dönebilir mi, tüm beklentileriniz bu kadar çabuk yok olabilir mi? 141 yıl sonra tam muradıma tekrar erecekken bu olanlar nedir? Durun, durdurun bu ateşi, ben bu gün bu sona hazır değilim. Benim size verecek daha çok şeyim var. Artık alınmış bu izinler, ya da yanarak yok oluşum ne ifade ediyor ki? İyi ki sizler eski dönemi, ahşap evlerde yaşamasını bilmiyorsunuz. Yoksa betonarme evlerinizde, asfalt yollarda mutlu olamazdınız. Bana daha çok üzülürdünüz. Artık bizim döneme ihtiyaç kalmadığına inandığınızı biliyorum. Baksanıza yenilenmeye bile kolay izin verilmiyor.

Ada köşklerinde akşam oluyor, rindlerin akşamı gibi. Sabaha ise Allah kerim. Sabah saat 06.00, son anlarım. Beyaz komşum bitti, yanacak bir şeyi kalmadı. Esmer komşum ufak sıyrıklarla kurtuldu. Çürümüş bir iskeletin kalan kaba kemikleri gibi benim bir iki duvarımla, o yeşile boyanmış kapım kaldı. Nasrettin Hoca'nın türbesi gibi. En büyük acıda bile komik bir taraf bulunuyor değil mi? Bir de yetim kalan dış merdivenlerim ihtişamla ve inatla duruyorlar. Benden kalacak tek orijinal hatıra. Ne olur bari ona dokunmayın, orada öylece muhafaza edin. Kabul ederseniz cansız da olsa bir parçam Heybeliada'da aranınızda kalsın. Saat 07.00, halk dağılıyor, ölenle ölünmez ki, herkesin işi gücü var.

İtfaiye arabaları gitmek üzere toparlanıyorlar. Ne uzun bir hayat ve ne kısa bir son. "Geçmiş olsun, canımız sağ olsun, Allah betterinden saklasın, Allah kimseye göstermesin". Bunlar güzel teselliler ama benim duymak istediğim sözler daha başka. Bu yanan sadece bir ev mi, bir maldan başka bir şey ifade etmiyor mu size? Kültür mirasımızdan bir parça yok mu orada? Ona kim sahip çıkacak? Bu emanetin bir değeri, bir sahibi yok mu? Burada yanan sadece dolarlar mı? Ne olur toparlanın artık. Benim asıl yanan tarafımın ne olduğunu görün. Yanan, yok olan benim kuru tahtalarımın sizin dolarlarınız değil, sizin benliğiniz, kültürünüz, geçmişiniz, ruhunuzun ışıl ışıl parıldayan tarafı. Yani sizsiniz, siz!

Kalan köşklere selam olsun

Size veda ederken yeşil kapının arkasında sıkıştırdığım bu notlarımı bulursanız yayınlamanızı istiyorum. Bir de, eğer aynı yere benzer bir bina yaparsanız, plastik pencereler, ahşap görünüşlü plastik kaplamalar, yeşil çatılar, su geçirmez boyalar kullanmayın. Beni bir daha, bir daha yok etmeyin. Hiç olmazsa dış yüzünün ahşabı gerçek olsun. Bulursanız binanın içine orijinal resimlerimi de asın. Hazırladysanız duvağımı da üst kattaki deniz ve at manzaralı, kokulu bir yere koyun. Beyaz komşumu sakın unutmayın. Ezgi'nin Günlüğü'nde sararmış bir sayfa olarak kalmasın, gerçek gibi bir anıt olsun. Eskilerde yanan diğer evi de hatırlarsanız bizleri unutmayacağınızı anlarız. Esmer komşumu ise yanmasına fırsat vermeden yenileyin, hiç olmazsa birimiz aranınızda canlı kalsın, o bizi temsil eder. Ben giderken yanımda, bana verilen önemi, gösterilen saygıyı, sevgiyi, iyi niyetli çabalarınızı, samimi kederinizi, Heybeliada'ya olan aşkımla götürüyorum. Kalan köşklere selam olsun.

Dokuz yıl önce Adalı Dergisi'nde yer alan bu yazıyı, Adalı Dergisi'nin 10. yılı münasebetiyle yeniden yayımlıyoruz.

Hızır Orucu

Kutsal kitaplarda anlatıldığı üzere; Nuh Aleyhisselam Tanrı'ya seslenerek "Yarabbi kullarının bana ne yaptığını görüyor musun bunlara hidayet ver, doğru yolu göster. Hidayetten nasipleri yoksa bana sabır ver. Bunların içinde imana gelecek kimse var ise bana bildir." diye yalvarır. Allah'tan bir vahiy gelir: "Bir gemi yap! İmana gelenleri o gemiye al. Tufan kopacak, sana inananlar ve Allah'a iman etmeyenler helak olacaklar." Bir rivayete göre de kendisine inanan Kenan adındaki oğlu

ve annesi bu gemiye binmezler ve tufanda boğulurlar. Tufan zamanı gemi su üzerinde bir süre dolaştıktan sonra bir afet başlar. Fırtına ve dalgalara tutulan gemideki halk feryat ve figan ederek; "Ya Hızır, sen bizi kurtar!" diye dua ederler. Üç gün üç gece fırtına devam eder. Gemi her taraftan su almaya başlar ve battı batacak derken, bu sırada bir yeşil el gelip gemiyi batmaktan kurtarır. Bu olaydan sonra sular sakinleşir, fırtına durur. İşte o zamandan beri insanlar, Dergâhı Hakk'a üç

gün oruç nazır etmişler. Böylece her yıl üç gün oruç tutarak Hızır Aleyhisselam'ın yardımını dilerler. Anadolu'daki Alevilerde anlatılan rivayetlerde, Hızır Aleyhisselam ve İlyas Aleyhisselam peygamber mertebesinde iki kardeşlerdir. Bunlardan Hızır karada, İlyas deryada zorda ve darda kalanların imdadına koşarlar ve ikisi de ölümsüzdürler. Ab-ı hayat çeşmesinden su içtiklerine, abı hayat ölümsüzlük çeşmesinden su içenlerin yalnız bu iki kutsal kişinin olduğuna, hep yaşadıklarına, her yerde hazır ve nazır olduklarına inanılır. Onlar yürekten aşk ile çağırılan herkesin imdadına erişirler. Hızır Aleyhisselam Alevi inancında aksakallı, nur yüzlü, boz bir ata binip dağda ve deryada dolaşandır. Onun için halk dilinde "Bozatl Hızır" diye çağrılır ve hakkında binlerce hikâye vardır. Aleviler, Hızır ayında üç gün oruç tutup, Hızır Cemi yapar ve kurban keserler. Bu dönemde aile ziyaretleri yapılır, oruca niyetlenilir, akşam yemeğinden sonra sahura kalkmadan ertesi günün akşamına kadar oruç tutulur. Genellikle

mevsim itibarıyla kışın Hızır orucu tutulduğundan, insanlar Anadolu'daki küçük yerleşim birimlerinde (köylerde ve mezralarda) yan yanadırlar. Sazlar çalınır, deyişler söylenir ve Hızır Aleyhisselam ile ilgili menkıbeler anlatılır. Orucun üçüncü günü buğday taneleri sacda kavruarak taştan yapılmış el değirmenlerinde (dıstar) öğütülür. Dersim-Tunceli yöresinde bu gelenek halen sürmektedir. El değirmeninde öğütülen buğday unu, irmik gibi olur. Elenerek, tepsi veya temiz bir bez üzerine toplanır, hiç dokunmadan o gece bekletilir. Genç kızlar ve oğlanlar, hane halkı niyet tutar ve uyurlar. Ertesi sabah irmiğin üzerinde iz olup olmadığına bakılır. Şayet iz varsa Hızır'ın uğradığına inanılır ve dua edilir. Alevilerin yaşadığı çoğu bölgede bu kavruşmuş ve öğütülmüş buğday irmiğine "gavut" denilir. Bu irmik oruç sonunda pişirilip içine tereyağı dökülerek tüm komşularla birlikte dua edilerek yenir. Sıra ile her evden birkaç lokma yenilerek köydeki tüm evler dolaşılır.

Ordinaryüs Lefter Büyükkada'da anıldı

Deniz Akkuş

Aziz Yıldırım, Adalar Bld. Bşk. Dr. Mustafa Farsakoğlu, Ali Koç ve davetliler Lefter'in mezarında

Fenerbahçe'nin ve Türk futbolunun "Ordinaryüs" lakaplı efsane oyuncusu Lefter Küçükandonyadis, ölümünün 1. yıldönümünde Büyükkada'da yapılan törenlerle anıldı.

13 Ocak Pazar günü Lefter Küçükandonyadis'in ailesi, Adalar Vakfı, Adalar Belediyesi ve 1907 Üniversiteli Fenerbahçeliler Derneği'nin (1907 ÜNİFEB) katkılarıyla hazırlanan anma programı Aya Dimitri Kilisesi'nde

dini törenle başladı. Törene Lefter Küçükandonyadis'in ailesinin yansıra; Adalar Belediye Başkanı Mustafa Farsakoğlu, Fenerbahçe Spor Kulübü Başkanı Aziz Yıldırım, Fenerbahçe Spor Kulübü Genel Sekreteri Talat Yılmaz, Fenerbahçe Spor Kulübü Asbaşkanı İsfendiyar Zülfikari, Eski Asbaşkan Ali Koç, CHP İstanbul Milletvekili Kadir Gökmen Öğüt, CHP Adalar İlçe Başkanı Dünder Tıraş ile çok sayıda taraftar katıldı. Bir

Aya Dimitri Kilisesi'ndeki Lefter için yapılan dini tören

saat süren ayin ardından anma törenleri, Lefter Küçükandonyadis'in mezarının bulunduğu Büyükkada Rum Ortodoks Mezarlığı'nda devam etti. Mezarı başında bir konuşma yapan Adalar Belediye Başkanı Dr. Mustafa Farsakoğlu "Büyük bir değer olan Lefter Küçükandonyadis'in aramızdan ayrılışının 1. yıldönümü. Saygı ve minnetle anıyoruz. Türk futboluna yapmış olduğunu katkılardan da öte önemli bir insandı. Hepimizin

örnek aldığı bir insandı. Herkes onu Fenerbahçe ile özdeşleştirdi. Fenerbahçe Kulübü Başkanı Sayın Aziz Yıldırım ve yöneticiler de bugün burada bizleri yalnız bırakmadılar ve çok teşekkür ederiz. Bundan sonra da Lefter'i örnek almaya devam edeceğiz" dedi. Adalar Belediye Başkanı Mustafa Farsakoğlu'nun ardından söz alan Fenerbahçe Spor Kulübü Genel Sekreteri Talat Yılmaz, Lefter Küçükandonyadis'in Türk futbolu-

na mal olmuş bir insan olduğunu, bundan sonraki süreçte Lefter gibi isimlerin Türk futbolunun daha da ileriye gitmesine katkı sağlama- cağını belirtti. Büyükkada Panayia Kilisesi Lokalinde yapılan kahve

ikramının ardından son olarak Büyükkada Anadolu Kulübü'ne geçildi. Lefter'i tanıyanlarının anılarını paylaştığı anma törenleri, Lefter belgeselinin sunulmasının ardından sona erdi.

Onur Belge, Aziz Yıldırım, Yusuf Bahar, Adalar Bld. Bşk. Dr. Mustafa Farsakoğlu, Lefter'in torunu Özlem Katmer ve davetliler

Lefter Küçükandonyadis, 'Ordinaryüs' lakaplı Türk eski futbolcu ve teknik direktör. Türk futbolunun gelmiş geçmiş en iyi futbolcularından biri olarak gösterilen ve en popüler futbolcusu olarak yıllarca alkışlanan Lefter, Fenerbahçe marşında da adı geçen sembol oyuncularındandı. Fenerbahçe ile İstanbul Profesyonel Ligi'nde 2, Türkiye Şampiyonasında 3 kere şampiyonluk yaşadı. Futbol hayatı boyunca 832 gol atarak rekor kırdı. 22 Aralık 1925'te, Rum bir balıkçıyla Türk bir annenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Futbola Büyükkada'da başladı. Taksim Spor Kulübü'nde yetişti. Taksim Kulübü yöneticileri kendisine lisans çıkartabilmek için 1941'de mahkeme kararıyla yaşını büyüttüler. Ancak bu sayede takımda oynayabildi. 2 yıl Taksim takımında yer aldı. 1947'de Fenerbahçe Kulübü'ne girdi. 1964'e kadar Fenerbahçe forması altında top koştu. İstanbul Ligi 1953-54

sezonunda gol kralı oldu. Bu süreçte 1 yıl İtalya'nın ACF Fiorentina ve 1 yıl da Fransa'nın OGC Nice takımında oynadı. Yurtdışında da başarılı futboluyla ün yaptı. Türk futbolunun efsaneleşen isimlerinden biri olarak tanındı. Golcülüğünden ötürü "Ver Lefter'e, yaz deftere!" sloganı onun için çıktı. Futboldaki ustalığından ötürü 'ordinaryüs' sıfatıyla anıldı. Örnek bir profesyonel olan Lefter, golleri ve gole çevirdiği penaltı atışları ile de Fenerbahçeli taraftarların gözbebeği olduğunu ispatladı. Futbol yaşamında toplam 50 kez millî formayı giydi. 1954 FIFA Dünya Kupası'nda forma giyen Lefter turnuvada 2 de gol attı. Türk futbolunda 50. Millî Maç altın madalyasını alan ilk futbolcu oldu. Millî takım formasıyla attığı 21 gollü en çok gol atan millî oyuncu unvanını uzun yıllar elinde tuttu, 8 kez de Millî Takım kaptanlığını yaptı. Fenerbahçe forması altında 615 maç oynadı, 423 gol attı.

Adalar Spor'dan, Ordinaryüs'e vefa Geçtiğimiz yıl 13 Ocak'ta aramızdan ayrılan Türkiye'nin yetiştirdiği ender futbolculardan Lefter Küçükandonyadis, doğup büyüdüğü Büyükkada'da anıldı. Bu sezon başarılı bir yıl geçirek 1.Amatör'den Süper Amatör'e şampiyon olarak çıkan Adalar Spor, adı Büyükkada ile özdeşleşmiş olan büyük spor adamı Ordinaryüs'ü unutmayarak vefa örneği gösterdi. Fenerbahçe Spor Kulübü başkanı Aziz Yıldırım, Kulübün genel sekreteri Talat Yılmaz, eski başkanlardan Ali Koç'un katıldığı anma törenine, Adalar Spor Kulübü Başkanı Yusuf Bahar, yöneticilerden Aydın Kar, Mahir Etişken ve futbolcular katıldı. Lefter Küçükandonyadis'i anma kapsamında önce Büyükkada'da yer alan Aya Dimitri Kilisesi'nde, ardından mezarının başında dua okunduktan sonra Anadolu Kulübü'nde Lefter'in yaşamından kesitlerin yer aldığı slayt gösterisi yapıldı ve sohbet edildi. Anma törenine

ailesinden Adalar Spor Kulübü'nün de yöneticisi olan torunu Özlem Katmer, diğer torunu Özcan Katmer, eşi Stavrini Küçükandonyadis, kızı Argirula Katmer ve damadı Ömer Katmer katıldı. Törene, Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı Yıldırım Demirören ve Ak Parti İstanbul İl Başkanı Aziz Babuşcu çelenk gönderdi. Adalar Spor Kulübü Başkanı Yusuf Bahar "Lefter, gerek beyefendi kişiliği, mütevazılığı ve ahlaklı sporcu duruşu ile kendisinden sonra gelen nesillere örnek olmuş bir spor adamı idi. Hayatı boyunca adallığı ile övünen sevgili Lefter'i yeni dönemde yetiştirmiş olduğumuz Adalı sporcularımıza örnek gösteriyoruz. Bu sene kazandığımız şampiyonluk kupasını sevgili Lefter ağabeyimize gönderiyoruz. Nisan ayında, U -19 genç takımımızın ligleri başlayacaktır. Hedefimiz A Takımımızın göstermiş olduğu başarıyı gençlerimizin de göstererek Türk futboluna yeni Lefterler kazandırmaktır." dedi.

20. yüzyılın üzerinden 'Uçan Hollandalı' geçti

Bingöl Erdumlu

Madrid cephesinde Hemingway ile birlikte 'İspanyol Toprağı'

"Uçan Hollandalı" diye de anılan Joris Ivens, 1898 yılında Hollanda'nın Nijmegen şehrinde doğdu. Varlıklı bir orta sınıf aileden gelen Ivens, babasının fotoğraf malzemeleri satan dükkânlar zincirini devralmak amacıyla Rotterdam'da ekonomi, Berlin'de fotoğrafçılık üzerine tahsil gördü. Berlin'de bulunduğu 1920'li yılların başında avangart sanat akımlarının yanı sıra döneminin sokak çatışmalarına dönüşmüş siyasal akımlarından da etkilendi.

Ülkesine döndükten sonra, bir süre babasının dükkânında çalışırken, kendisini Amsterdam'ın sanat çevreleri içinde buldu. Giderrek baba mesleği değil, o gün için Hollanda'da çok yeni olan film sanatının cazibesi onu yepyeni bir dünyaya çekti. Bu ortamda döneminin yeni sanat akımlarından da etkilenecek ilk önemli filmi 'Köprü'yü, daha sonra da 'Yağmur'u çekerek uluslararası bir üne kavuştu. Bu filmlerinin gösterimi sırasında ünlü Sovyet

Adalı Kültür Sanat köşesinde bu ayki konuğumuz bir dünya sanatçısı Joris Ivens. Yaşamı ve sanatı küçük Adalar'ımız kadar kendi küçük ülkesine de sığmamış, tüm dünyayı ve 20. yy.ın hemen tümünü kapsayan bir evrensel sanatçı. Bir süredir Adaevi'nde önemli filmleri gösterilmekte olan Ivens'i Bingöl Erdumlu'nun anlatımıyla tanıtıyoruz.

Bundan sonra Ivens'i hayatı boyunca dünyanın beş kıtasında filmler yaparken görüyoruz. Bir yandan görsel şiir diye adlandırılan insanların günlük yaşamlarını lirik bir şekilde anlatan filmler "Sen Nehri Paris'e Rastladı", "Mistral İçin", "Valparaiso", "Rotterdam-Avrupa Limanı"; diğer yandan ise sosyalizmin inşası, faşizme ve sömürgecilığe karşı savaşı anlatan "Konsomol", "400 Milyon", "Endonezya Çağırıyor", "İspanyol Toprağı", "Vietnam'ın

Uzağında" ve "17. Paralel" gibi filmler yaptı. Kendisine esin kaynakları ve etkilendiği sanatçılar sorulduğunda bu kaynakların Hollanda resim geleneği, Bruegel ve Van

gibi film ustaları; Picasso, Brecht, Şostakovich, Eisler, Hemingway, Malraux, Dospassos, Hellman ve Gelhorn gibi sanatçı, edebiyatçı ve gazeteciler; Türkiye'den de Nazım Hikmet ve Yılmaz Güney gibi

di kendi kendine ancak şunları söyleyebilirdi: 'Burası umudun en yüksek noktaya ulaştığı bir yerdi. Sosyalizm burada doğmuştu ve başlangıçta bir çiçek gibi serpilmişti. Şimdi bu çiçeğin yaban

gibi küçük akımlardan bağımsız olarak üzerinde ileri doğru hareket ettiği ana akımdır. Hâlâ daha iyiye yöneldiğine inandığım bir akım. (...) Yeni bir sosyalizm için yeniden başlamalıyız ve yolumuza

Hemingway ile birlikte 'İspanyol Toprağı' çekiminde

Gogh gibi ustalar olduğu cevabını verdi. Gerçekten de insanların günlük yaşam uğraşlarını engin bir doğa ve derin bir tarih anlayışı ile bütünleştirerek vermesi ile Bruegel'i; emeği yüceltirmesi ve sanatçının öncü rolünü vurgulaması ile Van Gogh'u anımsatır. Uzun yaşam çizgisi boyunca Roosevelt, Allende, Castro, Zhou Enlai, Ho Tsjı Minh gibi devlet adamları; Eisenstein, Pudovkin, Bunuel, Capra, Bertolucci, De Sica, Godard, Taviani Kardeşler

kişilerle karşılaştı. Kimiyle yakın dost, kimiyle yakın çalışma arkadaşı oldu. Bazılarıyla ise zaman içinde yolları ayrıldı. 20. yy.ın hemen bütün büyük olaylarını, alt-üst oluşlarını kamerasıyla belgeledi. Büyük umutlara, başarılarla olduğu kadar hayal kırıklıklarına, güzelliklerin yitip gitmesine de tanıklık etti. Otobiyografisinden kendi deyişleriyle; "Eğer Uçan Hollandalı 1917'deki Leningrad'ı bilmiş olsaydı ve şimdi oraya tekrar geri dönsey-

'17. Paralel' film çekiminden bir görüntü

otları tarafından boğulduğunu görüyorum.' Hüzün verici bir saptama, ancak bu yüzden mutlak olanı aramasına son mu vermesi gerekir? İnsanlıktan ve kendisinden umutsuzluğa mı düşmesi gerekir? Hayır, devam edecektir. Bu anlamda kendimi tamamen onunla özdeşleştiriyorum." 1982'de yayınlanan öz yaşamını anlattığı kitabında şöyle devam etmektedir: "Rüzgâr benim için insanlığın, imparatorluklar, faşizm, batıp giden uygarlıklar

devam etmeliyiz. Bu inanç, kendi içinde doğu ya da batıdan bize gelen, daha öncekilerin tümünü de içselleştiren ve kendi içinde birleştiren bir inanç olacaktır. Bu daha önceki nesillerden de bize miras kalan, mutluluğu arayan insanlığın bilgeliğidir. Ve hayat felsefesidir." Son filmi 'Rüzgârın Hikâyesi' ise, Çin'de çektiği bu ülkenin binlerce yıllık tarihini, mitolojisini ve olağanüstü doğasını; çocukluğundan başlayarak kendi öz yaşam

hikâyesiyle iç içe geçirerek verdiği, belgesel sinema teknikleri ile hayal gücünün birlikte şekillendirdiği değişik zaman ve mekânları birleştiren çok özgün bir sinema başyapıtıdır. Filmin sonunda Ivens'i

engin bir çölün ortasında rüzgârın esmesini beklerken görürüz. O bir türlü esmemekte, modernitenin zavallı bir karikatürü olan iki vantilatör de bir işe yaramamaktadır. Sonunda sanatının büyüğü ve

yaratıcılığı çok güçlü bir fırtınanın doğmasına neden olur. Kendisi de rüzgârın ve ortaya çıkan ışık selinin içine gülerek karışır ve sonsuzluğa doğru yol alır. Gerçek yaşamı ise 21 Haziran

1989'da, Çinde'ki Tiananmen Meydanı'ndaki olayları protesto için katıldığı bir gösteri sonucunda rahatsızlanarak kaldırıldığı hastanede bir hafta sonra, 28 Haziran'da ölmesiyle son bulur.

Ivens, 'Rüzgârın Hikâyesi' 1988

Uçan Hollandalı Efsanesi

16. yy.da mezhep savaşları, iç savaş ve İspanyol işgali altındaki Hollanda'da bir kaptan Tanrı'ya ibadet için kiliseye gitmeyi kabul etmez ve onunla ancak denizlerde karşı karşıya geleceğini söyler. Kasabalıların kızgın bakışları altında gemisiyle denize açılır. Tanrı, kaptanın kendisine karşı isyankâr ve küstah tavırını cezalandırır. Onu sonsuzluğa kadar denizlerde dolaşmaya mahkûm eder. Kaptan bu cezadan ancak bir şekilde kurtulabilecektir: Her yızyılda sadece bir defa karaya çıkabilecek ve 24 saat kalabilecektir. Bu süre içinde eğer gerçek sevgiyi bulabilirse cezası affedilecek ve yeniden herkes gibi ölümlü olacaktır. Denizci karaya her çıktığında sevgiyi arar bulur gibi olur ve bulur da. Ne var ki her seferinde kötüler onun bulunduğu sevgiyi engeller ve yok ederler. O yeniden denizlere açılmak zorunda kalır. "Uçan Hollandalı" adını alan bu efsane Heinrich Heine tarafından şiirleştirilmiş Richard Wagner ise onu aynı adla anılan bir opera haline getirmiştir.

İki Akşam Yemeği

Joris Ivens'in iki unutulmaz filmi, 'İspanyol Toprağı' ve '17. Paralel' ile ilgili olarak iki ünlü başkan ile yediği unutulmaz akşam yemeği vardır. 1937'de İspanya İç Savaşı'nda Madrid Cephesi'ni Alman ve İtalyan birlik ve uçaklarının saldırılarını ve köylülerin yeni edindikleri toprakları işlemlerini anlatan film tamamlandıktan sonra, bu filmi birlikte gerçekleştirdiği Ernest Hemingway ve arkadaşı Martha Gellhorn aracılığıyla Amerikan Başkanı Roosevelt ile bir akşam yemeği randevusu alır. Amacı devam eden iç savaşta ABD'nin Cum-

huriyetçilere desteğini sağlamak. Yemekten sonra Ivens Başkan, karısı ve danışmanlarına filmi gösterir; umduğu desteği bulamasa da film Amerika'da çok popüler hale gelir. Otuz sene sonra 1967'de Vietnam'da savaş bütün şiddetle sürmektedir. Amerikalılar Kuzey Vietnam'ı deniz, kara ve havadan şiddetle bombalamaktadırlar. Ivens, karısı Marceline-Loridan Ivens ile birlikte bombardımanların en yoğun olduğu Kuzey ile Güney arasındaki sınır bölgesindeki 17. paralele gidip orada savaşın filmi çekmek ister. Kuzey Vietnamlı yetkililer bu öneriyi çok tehlikeli

bulup Ivenslerin hayatını riske atmamak için izin vermezler. O ısrar eder ve yakın arkadaşı Çin Başbakanı Zhou Enlai (Çu Enlay) vasıtasıyla bu sefer de Kuzey Vietnam Ho Tsjı Minh'den bir akşam yemeği daveti alır. Ho Amca, başlangıçta ikna olmaz, daha sonra Ivens'in karısının kolundaki dövmeyle yazılmış rakamlara gözü takılır; bir toplama kampında kalıp kalmadığını sorar. "Auschwitz" cevabını alır. Başkan bir süre Marceline'e baktıktan sonra gülümser: "Sen orada bacadan sağlam çıktığına göre, 17. Paralel'den de sağlam dönersin, gidebilirsiniz." der.

Purim Bayramı

Purim, Yahudi takvimindeki en neşeli bayramlardan biridir. Yahudilerin eski İran'da yok edilmekten kurtulmalarını kutlar. Purim'in hikâyesi Eski Ahit'te "Ester'in Kitabı"nda anlatılır. Hikâyenin kahramanları eski İran'da yaşayan çok güzel bir genç Yahudi kızı olan Ester'le onu kızı gibi yetiştirmiş olan kuzeni Mordehay'dır. Ester, İran Kralı Ahaşveroş'un sarayına gelin gider. Ahaşveroş Ester'i bütün öbür kadınlarından daha çok sever ve onu kraliçe yapar. Bu süre

inde Mordehay'ın tavsiyesi ile kimliğini saklamış olan Ester'in Yahudi olduğunu bilmez. Hikâyedeki kötü adam Kral'ın bencil ve kibirli veziri olan Haman'dır. Haman, kendisinin karşısında eğilmeyen Mordehay'dan nefret eder ve bu nedenle bütün Yahudileri cezalandırmayı planlar. Kral'a, "Hükmettiğiniz diyarlarda kendi halkınızın içinde, farklı kanunlarla yaşayan ve Kral'ın kanunlarına boyun eğmek istemeyen bir zümre var. Bu kişilere hoşgörü Kra-

Özellikle çocukların kılık değiştirdiği Musevilerin 'karnaval günü' Kral Ahaşveroş'un veziri Haman'ın Pers Yahudilerini öldürmesinin önlenmesi anısına kutlanır. Vezir Haman Yahudilerin öldürülecekleri günü kur'a (pur) çekerek tespit etmeyi planlamaktaydı. Sinagoglarda Ester kitabından metinler okunurken, Haman ismi geçtiğinde özellikle çocuklar kaynana zırlıtısı ile takırtı çıkarırlar.

lımıza yakışmaz." deyince Kral Yahudilerin kaderini Haman'a bırakır. Haman da bütün Yahudileri öldürmeyi planlar. Durumu öğrenen Mordehay Ester'i Yahudiler adına Kral'la konuşmaya ikna eder. Bu durum Ester'i tehlikeye atar çünkü Kral'ın karşısına çağırılmadan çıkmanın cezası çoğunlukla ölümdür. Ester kendini hazırlamak için üç gün boyunca oruç tuttuktan sonra Kral'ın karşısına çıkar. Kral onu sıcak karşılar. Ester daha sonra Kral'a veziri Haman'ın Yahudilere karşı entrikasını açıklar. Yahudiler kurtulur ve Haman, Mordehay için hazırlanmış olduğu darağacına asılır. Purim genellikle Mart ayına düşen, Yahudi takvimindeki Adar

ayının 14'üncü gününde kutlanır. 13 Adar tarihi Haman'ın Yahudileri öldürmeyi planladığı, Yahudilerin hayatlarını kurtarmak için düşmanlarıyla çarpıştıkları gündür. Artık yıllarda iki Adar ayı olduğundan, Purim ikinci Adar ayında, Pesah'tan bir ay önce kutlanır. Purim sözcüğü 'kur'a' anlamına gelir ve Haman'ın katliamın gününü saptamak için seçtiği kur'ayı temsil eder. Purim'de karnavalvari kutlamalar yapmak, temsil ve parodiler sahnelemek gelenekseldir. Purim'de diğer bayramlarda olan kısıtlamalar yoktur ancak bazı kaynaklara göre bayrama saygı olarak iş yapmamayı önerir. (Türk Musevi Cemaati internet sayfasından alınmıştır.)

Sevgide durmak

Ahmet Tanrıverdi

Yako Taylan, Panayot Stilyanopulos ve Hakan Tulga. ASSK'nın şampiyon sutopçuları, seneler sonra birlikte.

Ocak ayı, ilk gününden bu yana acı haberlerini bizlere peş peşe yolladı. Şu yazıyı yazarken, bir zamanlar Atatürk ilkelerini savunurken, birden "U" dönüş yaparak saf değiştiren Toktamış Ateş profesörün ölüm haberi geldi. Ondan önce, önemli haberlere imza atmış bir gazeteci Birand, daha önce dünya çapındaki ressamımız Doğançay (ki İstanbul'daki meyhanemi Sayın Yalım Eralp ve eşleriyle şereflendirmiş-

lerdi), öncesinde Burgazada'nın sevilen simalarından ve 1961 yerel seçiminde Adalar İlçe'mizin İl Genel Meclisi'ne CHP listesinden gönderdiği Orhan Özalp ağabeyimiz, öncesinde canımız ciğerimiz Mavro Mustafa ve 1 Ocak 2013 günü Burgazada'nın yetiştirdiği, yüzmede kelebek stiliyle rekorlar kırıp, sutopunda Adalar Su Sporları Kulübü'nü şampiyonluklara taşımış ekibin efendi sporcusu Panayot Stil-

yanopulos, ayrı zamanlarda ama aynı ayın içinde sonsuzluğa uçtular. Sonsuzluğa göçen tüm insanları rahmetle anıyorum ve izninizle bu yazımı Adalar'ın kaybettiği üç değerli insana ayırıyorum.

2012'ye güle güle, 2013'e hoş geldin demeye fırsat bulamadan Panayot'un acı haberi Atina'dan geldi. 1966-1970 yılları arasında yüksek öğrenimimi yaparken yaz aylarında, merhum Turgut Egemen'in önerisiyle Burgazada'daki Adalar Su Sporları Kulübü'nde müdürlük yaparken tanıdığım çok değerli sporcu arkadaşlarımı, seneler geçse de unutmadığım gibi, onlarla her zaman görüşmeyi ve muhabbeti de kesmedim. Güzel insanlar, teker teker aramızdan ayrılırken, arkalarından döktüğümüz gözyaşlarımızın içinde dünya kadar anılar vardı. Kemal Durmuş, Ümit ve Ahmet Oğuzoğlu, Sabri Tulga, Ömer Tolga aklıma ilk gelen Burgazada'nın sportmen güzel insanları. Ya yöneticilerimiz?: Turgut Egemen, İbra-

him Akman, Sofu Can, Hüsnü ve Enver Uzunoğlu, Mehmet Oğuzoğlu, Hasan Kızıl, Abdullah Börekçi, Osman Kaymak, Rafa Radomisli, Hasan Akın... sonu gelmeyecek listeyi sizi üzmemek istemiyorum, en iyisi burada noktayı koymak.

Orhan Ağabeyi tanıdığımda 17 yaşımıydım. 27 Mayıs İntilali sonrası CHP'nin ilçe başkanıydı. Efendiliği, sessizliği, ağızdan düşmeyen sigarası ile hafızamdan hiç silinmedi. Görevini layıkıyla yaptıktan sonra, bir daha aday olmayarak, kendisinden sonrakilere yer açmasını onurlu ve demokrasi adına bir "erdem" olarak isimlendiriyorum.

Mavro Mustafa, zor ve meşekkatli geçen çocukluğu sırasında tanıdığım ender olgun insanlardan biridir. Babası Almanya'da işçi olarak çalışırken, annesinin yanında, babamın dükkânına alışveriş için gelip giderken tanıdığım, terbiyeli, sessiz, efendi Mustafa, ileri yaşında, yani delikanlılığında Leofet Usta'nın yanında sandalcılı-

ğı öğrenmiş, deniz aşığı bir kardeşimdi. Yakın arkadaşı Lefter Damato, hastalığının son kertesinde, Mustafa'nın sağlığının iyiye gitmediğini anlayıp Atina'dan O'nun yanına koşmuş ve son nefesine kadar yanında olmuştur. Esmer teninden dolayı Adalılar'ın yakıştıması olan "mavro" lakabını, tertemiz duygularıyla birlikte onurla taşımış Mustafa'yı da rahmetle anıyorum.

Panayot, lisede okurken, sınıf arkadaşlarından biri, 1960 lı yıllardaki adalı iğneci Koço'nun (sonradan papaz olmuştur) oğlu Taki Galanopulos, diğeri de Rum müziğinin ülkemizdeki ünlü yorumcusu Fedon Kalyoncu'dur. Panayot'un bir deplasmandaki şu cümlesi hepimizi kahkahaya boğmuştu; ayakapularım nerede? Ankara'ya bir sutopu şampiyonasına gittiğimizde oteldeki oda arkadaşlarından biri Panayot'un ayakkabıların saklamıştı. Ben de haydi Panayot, maça geç kalıyoruz diye onu uyardığımda, otel lobisine çıplak ayakla inip, hepimizi güldüren o soru-cümleyi haykırmıştı.

Panayot, orta halli bir marangozun oğluydu. Ama onun kalbindeki Eros, okunu zengin kızın kalbine atmıştı. Kızı başkasıyla evlendirdiler. Panayot kahretti,

bana buralar dar gelir dedi ve Atina'ya gitti. Bir büyük aşkın yıkıma hazırladığı yeni hayatını orada kurdu. Düştü, kalktı, evlendi, çocuğu oldu, gene düştü, gene kalktı ve bir gün ecel ona koltuğunda otururken; oyun bitti dedi.

Ölüm haberini aldığımda, onun cenazesinde bulunmayı "sevgide durmak" olarak düşündüm. Hiç tereddüt etmeden Atina'ya gittim. Beni hava alanında Panayot'un sınıf arkadaşı Taki Galanopulos karşıladı. Burgazada'yı temsilen de diyebileceğim sporcu arkadaşı Yako Taylan da İstanbul'dan cenazeye gelen ikinci kişiydi. Panayot'u, halen Atina'da yaşayan ASSK'lı takım arkadaşları, Maki, Kaşar, Koço, Ruli, Pandeli, Kriton ve Burgazadalı dostlarıyla uğurladık.

Üç günlük Atina ziyaretimin kalan bölümünde, Mavro Mustafa'nın ölüm haberi ve cenazesinde bulunamamam ikinci üzüntüm oldu. Bu ziyaretimde beni hiç yalnız bırakmayan Taki ile geçen zamanımı bir başka yazıma taşıyacağım. "Sevgide durma"nın eskilerin dilindeki açıklaması; vefadır. Dostluklarımızın önemli ögesi bu olmalı. Sonsuzluğa göçen tüm dostları sevgiyle ve rahmetle anıyorum.

Mevlid Kandili kutlandı

23 Ocak Çarşamba'yı Perşembe'ye bağlayan Hz. Muhammed'in doğum gününün 1442. yıldönümü olan Mevlit Kandili kutlandı. Bu yılki Mevlit Kandili'nin ana teması, "insan onuru"nun korunması ve yüceltilmesi olarak belirlendi. Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Mehmet Görmez yayınladığı mesajda şunları ifade etti:

"... İnsanoğlunun, son iki yüzyılda bilimsel ve teknolojik alanlarda gösterdiği olağanüstü ilerlemeyi, ne yazık ki insan onurunun korunması ve yüceltilmesi konusunda gösteremediği bir gerçektir. Geride bıraktığımız yüzyıl, daha şimdiden insanlık onurunun had safhada zedelendiği talihsiz bir zaman dilimi olarak anılmaktadır. Ayrımcılık, ötekileştirme, ırkçılık, şiddet, işkence, terör, savaş, gelir adaletsizliği, zulüm, sömürgecilik, eğitim eşitsizliği, emeğe saygısızlık, istismar, kürtaj, açlık

ve kıtlık gibi onur kırıcı küresel sorunların kışkıracı insanlık tarihinde görülmemiş bir sınıvadan geçiyor. Göğün kapılarına sırt çeviren insanoğlu, kendi eliyle ürettiği yapay sorunların açılmak bilmeyen kapıları önünde yorgun ve bitkin bir hâlde bekliyor. Bilim ve tekniğin son imkânlarıyla ürettiği en modern anahtarlar, kilitli kapıların açılmasında ona yardımcı olmuyor. Kendi ürettiğinin esiri olan insanlık, kendini hapsettiği karanlık zindanlardan çıkış yolları arıyor. Bu yüzden de özlediği aydınlığı, peşinde koştuğu idealleri 'nerede' ve 'nasıl' araması gerektiğini yeniden düşünmesi gerekiyor. İşte bu noktada hem Mevlid Kandili hem de bu sene Kutlu Doğum Haftası münasebetiyle "Hz. Peygamber ve İnsan Onuru" temasının hem ülkemiz insanının hem de bütün insanlığın gündemine taşınması son derece önem arz ediyor."

Nasıl bir ada istiyoruz? Röportajlar - 3

Semra Uzuner

Dimitri Frangopoulos

(Büyükada)
(Zografyon Lisesi'nin 15. Okul Müdürü -
08.09.1958-20.08.1993)

Korku, bizim içimize işlemiş; istesek de kurtulamıyoruz!

Nasıl bir ada isterim? Güzel bir soru...

1964 olaylarını biliyorsunuz... 64'te olanlar, bizi bugün bu duruma getirdi. O zamana kadar cemaatimiz çok iyi bir durumdaydı. Öncelikle bir meslek kanunu çıktı. Bazı meslekleri yabancı uyruklu olanlar yapamaz şeklinde.

O vesileyle epey kişi memleketi terk etti. O meslekleri uygulayanlar ekseriyetle Yunan uyrukluydu. Askere yirmi yaşında ekalliyetten asker alındı, fakat asker elbisesi verilmedi. Buna da cemaatimiz dayandı. Sonra meşhur "varlık vergisi"... Bütün mesele ekalliyetleri mali bakımdan çökertmekti. Bu da geçti. Sonra 6-7 Eylül olayları yaşandı. O zaman ben İzmir'de vatani görevimi yapıyordum. İzmir'deki ulaştırma okulunda görevliydim. O dönem hayatım boyunca unutmayacağım bir arkadaşı kazandım. İkimiz

de öğrenciydik. O benim gölgem oldu, sırf bana bir kötülük gelmesin diye. Allah rahmet eylesin, ancak ailesi ve torunları bugün beni hâlâ sahipleniyorlar. Bu ne demektir. Hayatta her şeyden önce insanlık vardır. Bu konuya ne zaman değinsem uygulanıyor. O arkadaşım ne zaman aklıma gelse gözlerim yaşıyor... 6-7 Eylül geçti, tam cemaat olarak toparlanıyorduk bu kez de 64'te sınır dışı edilen 12.000 kadar Yunan uyruklu çok kötü şartlarda sınır dışı edildiler. Elllerinde bir çanta ve çok cüzi bir miktar parayla kovuldular. Bundan sonra da Kıbrıs meselesi dolayısıyla siyasi hava aleyhimize işlemeye başladı. Radyoda, gazetelerde kara propaganda başlatıldı. Rum mağazalarından alışveriş yapmayın, Rumlar şöyledir böyledir şeklinde... Netice itibarıyla Türk uyruklular bu sefer korkudan gitmeye başladı. 100 binlere ulaşan Rum nüfus bugün kala kala 2000-2500 kişi kaldı. Yunanistan'a her gittiğimde

buradan gidenler bana şöyle söylüyorlardı: Aaa geldin mi? Yani temelli gelmemi istedikleri manasında. Ben de hayır, ben Büyükdalı, Türkiye vatandaşı biriyim ve asla ülkemi ve öğrencilerimi bırakıp gelmeyeceğim diyordum. Gidenlere asla ben neden gittiniz demedim, çünkü öyle bir atmosfer yaşandı ki tahayyül edemezsiniz. Herkes paçasını kurtarma derdine düşmüştü. Ben kalmaktan yana tercihim kullandım. Nasıl bir ada? 1964'ten önceki Ada ile başlayayım. Bu yukarıda anlattıklarım bugünle bağlantılı çünkü. Kim ne dedi bilemem ama Adalar'ın çehresi değişti. Adalar'da ağırlıklı nüfus Rumlardı. O zamanların ticaret ehli olanlarımız İstanbul'da çalışır, Ada'da oturlardı. Ben de okumak için Balat-Fener'deki liseye gidiyordum. Eskiden iskele, bugünkü yerinde değildi; şimdiki müzenin yerinde Aya Nikola'nın yanındaydı iskele. Benim arzuladığım ada gençliğimde yaşadığım adadır. O zaman inanır fark yoktu aramızda. Adada

sen Rum'sun, ben Türk'üm, o Yahudi denmez, din olgusu ayırım olarak gündeme asla gelmezdi. Ben böyle bir adada yaşadım. Geçmişini geri getiremeyiz, ama birlikte yaşamayı geçmişteki gibi ayrımsız bir arada olmayı yeniden başarabiliriz. Özlediğim ada bu olmalı. Tekrar geçmişe dönmek istemiyorum ama 64 olaylarından sonra bir daha adaya gitmek istemedim; doğduğum-büyüdüğüm yeri görmek gelmedi içimden. Ağabeylerim adadaydı neden gelmiyorsun diye telaşa kapılmışlardı. Ada için çok şey yapılabilir, ama anlattığım durum için bir şey yapılamaz artık. Gidenler orada bir düzen kurdular. Memleket hasreti çeke çeke düzenlerini devam ettiriyorlar. Çoğu öldü, gençler gelmek istemiyor. Buraya dönmelerinin de pek anlamı yok, çünkü Yunan uyruklu oldukları için cemaate bağlanamıyorlar. Neyse, şimdi adaya yazları gidiyorum sadece. Oturduğum evin önünde çöp konteynırı var ve balkonda oturamıyoruz artık; koku ve sinekler nedeniyle. Önceden yine balkondan sinema izlerdik, şimdi kocaman bir bina dikildi evin önüne. Sadece bizim evimiz ve civarı değil, adanın her yeri bozuldu. Ada, şehir gibi yapılırsa hiçbir özelliği kalmaz, ada

olmaktan çıkar. Bugün alışkanlık ve yaşam biçimimiz gereği ve en önemlisi ada sevgim nedeniyle adaya gidiyorum. Eşim gelmeyi hiç istemiyor artık. Adada önceden bir bütün olarak beraber yaşama kültürü ve hepimizin birlikte ada halkını oluşturduğumuz gerçeği ada halkına ait bir özellikti. Şimdi tek tek insanlarda kaldı. Ve bir lütf gibi bahşedilmesi bu durumun canımızı sıkan bir konudur. Benim de vatanım burası, ülkem burası demekten yoruldum artık. Can sıkıcı bir durum yani. Evet, eski adayı bugüne yeniden taşıyamayız biliyorum, mümkün değil zaten. Tarihin tekerleği geri dönmaz. Yalnız bugün ada kültürünü eskiden daha bilinçli olarak yeniden inşa edebiliriz diyorum. Daha fazla geç kalmadan. Ben böyle bir ada istiyorum.

Özhan Kirpi

(Büyükada – Berber Özkan)
Berberlik yapıyorum, Büyükada'da oturuyorum. Benim istediğim Ada; temiz, faytonların ele alındığı düzgün bir şekilde faytonculuğun yapıldığı, bisikletlerin bir şekle-şemaile konulduğu bir Ada'dır. Nasıl yapılacak bunlar bilemem, başımızdaki insanlar çözecek bu sorunu. Yazın Ada'da Adalı insanların rahat

dolaşabilmesi için bence bu sorunun çözülmesi şart. Bir de sağlık sorunu var Adalar'da. Sağlıkla ilgili güvende olmak isteriz ben ve ada halkı. Acabalarla yaşamak istemem sağlık konusunda. Bir

de vapur ve motor seferleri bir düzene konmalı. Ada halkının yaşadığı en temel sıkıntılar temizlik, araba (faytonlar) ve bisikletlerdir. Bisiklet konusunda nereden baksanız ben görmedim ama yılda dört beş kişi ölüyor. Sonuçta Ada'da bir bisiklet terörü var, artık bu sorunun bitmesi lazım. Bu sorunun bisikletçilerin ekmeğiyle oynamadan çözülmesini isterim. Bu sorunların yaşanmadığı bir Ada'da yaşamak istiyorum. Aslında temel olan sağlık, ulaşım ve eğitim meselesini halletmiş bir

Ada istiyorum. Eğitim, İstanbul'a göre geri gerçekten. Ada'da bir kreş, gençler için dersane ve üniversite olmasını isterim. Üniversite olmasını istemek çok mu olur bilemiyorum doğrusu. Bir de Adalar Spor Kulübü, Adalar'daki çocukların ve gençlerin spor yapabilmesi için kuruldu. Benim istediğim Adalar'daki gençler ve çocuklar burada spor yapabilsin. Söylediğim bir yerlere çekilmesin lütfen, bu benim düşüncem. Esnafın sorunları meselesi ile ilgili de şunları söylemek isterim. Yazın iyi çalışıyoruz, kışın oturuyoruz. Ada'da turizm ile ilgili de bir şeyler söylemek istiyorum. Ben esnafım, kendi emeğimle kazanan biriyim. Turizmin gelişmesini istiyorum, Ada'nın turizme açılmasını istiyorum, ama otantik yapısı bozulmadan. Mesela beş katlı otel değil de, doğayla uyumlu otel vb. olmalı. Turizme yönelik açılacak her tesisin Adalar'ın doğasına ve mimari yapısına uygun olarak inşa edilmesini isterim. Yine Ada'da bir bar sokağı olsun isterim; düzenli, temiz, nezh; insanların rahatça oturabileceği ve yolların işgal altında olmayacağı bir bar sokağı. Elbette gürültü kirliliğinin yaşanmayacağı bir sokak... Yazın Adalılar faytonlardan

yararlanamıyor mesela, bu çok önemli bir konu. Ada içi ulaşım aracımız fayton ve Ada halkı yazın bu ulaşım aracını kullanmıyor. Kışın neredeyse kapımızın önünde yarım saat bekleyen faytoncular, yazın yüzümüze bile bakmıyor. Yine bisiklet ruhsatı veriliyor. Ruhsat alan dükkâna bir bakın 20 metrekaare, dükkân önü işgal altında; değil kaldırım-da sokakta yürümek bir mesele halinde. Ve işin ehli olmayan insanlar da bisiklet işiyle uğraşiyor; meslekten anlayıp, anlamaması önemli.

Ada'da yaşamak, Adalı olmak bence bir ayrıcalıktır. Ada kültürü taşımak önemli. Ada'da yaşamak bir kültür gerektirir gerçekten. Biz bu kültürü Lefter Abi'den, Terzi Selahattin'den, Babam Ethem Kirpi'den dinleyerek yaşayarak öğrendik. Şimdi öyle değil, Ada'ya gelenler Ada kültürünü öğrenmiyor; kendi kültürünü dayatıyor. Bir gün bizimle bir röportaj yaptılar, soru şuydu: Azınlıklarla yaşamak nasıl bir durum? Biz sonradan beraber olmadık ki! Biz zaten birlikteydik, azınlık-çoğunluk değil, birlikte doğduk ve büyüdük ve birlikte yaşadık, yaşıyoruz. Adalar hepimizindi. Mesela Lefter Abi'nin cenaze töreninde mezarlıkta, rahip mezarının üzerinde şarap kırdı. Çevik

kuvvetten polisler şaşkınlıkla baktılar. Biz de polise şaşkınlıkla baktık, neden şaşırıyor diye... Bilmem anlatabildim mi? Lefter Abi ile ilgili bir anımı anlatarak bitirmek istiyorum konuşmamı. Yirmi yıl boyunca Lefter Abi'nin tıraşını ben yaptım. Lefter Abi'nin balıkçısı Hakkı Emzikli Beşiktaşlı, aile hekimi Ahmet Tanrıverdi Beşiktaşlı, berberi yani ben Beşiktaşlıyım, bir de işnecisi Beşiktaşlı. Sefa Abi bir gün bana dedi ki onun etrafındaki herkes Beşiktaşlı; en son ona iğneyle siyah-beyaz kan enjekte edeceğim ve Beşiktaşlı yapacağım.

Adalar'ımız yaşanılacak yerler, yeter ki eksiklerimizi tamamlayıp Adalar'ı bu haliyle koruyabilelim.

Fahri Dal

(Büyükada - Veteriner)

1-Büyükada'da olduğu gibi Heybeliada ve Burgazada'da modern ve çağdaş standartlara uygun ahırlar.

2-Atlarla ilgili hayvan hastanesi ve ekipmanların kurulup seyis ve bakıcıların, yüksekokul diplomalı kişilerden temini.

3-Faytonlarda koşulan atlar için uzaktan takip edilebilen gps yöntemi ile hız tasmaları takılması.

4-Her adada yüzer hayvan kapa-

siteli köpek barınağı yapımı. 5-Mevcut barınaktan özellikle ilçemizdeki bahçeli evlere rehabilitasyonu yapılmış köpeklerin kulübeleriyle birlikte verilmesi, sahiplendirilmesi.

6-Kediler için belli noktalarda ahşap çok gözlü kedi korunma evleri yapımı ve beslenmeleri için gönüllü personel temini. 7-Poliklinik hizmetleri ve acil müdahaleler için her türlü ekipman araç ve hayvanlara özgü ambulans hizmeti oluşturulması. 8-Çok zengin olan bitkisel ve hayvansal faunanın çıkarılarak buradan elde edilecek her türlü doğal gıda ürününün üretimi tanıtımı ve kurulacak kooperatifler öncülüğünde satışı. 9-Sınırlarımız içinde süt, bal,

reçel, şıra, şarap gibi adaya özgü ürünlerin tanıtımı ve güvenli bir şekilde üretimi ile pazarlama çalışmalarının yapılması.

Mikail Paşa

(Büyükada- İksida Kitapçısı)

1978'den beri Büyükada'dayım ve o yıldan beri de İskele İksida Kitapçısı'nda çalışıyorum. Burası Bay Nikola İksida tarafından 1917'de kuruldu. 1946'da vefat edince kitapçı dükkânını oğlu işletti. 1992 yılında da kızı Vassiliki İksida devraldı işyerini. 2011'den itibaren de işletmesini ben devraldım.

Nasıl bir Ada istiyorum? Öncelikle daha temiz ve daha sakin bir Ada istiyorum. Umarım 1970-80'lere döner yine Ada'mız. O zaman daha neşeli ve daha huzurlu bir ortam vardı. Adalar'ın en temel sorunu kalabalık olması, gelen göçlerle düzenin bozulması. Buraya kimse gelmesin demiyorum, böyle bir hakkımız da yok zaten. Gelenlerle kültür sorunu yaşamamız esas problem. Eskiden kışın Ada'nın bütün esnafları açık olurdu. Şimdi ise sadece yazın açık. Ve marketlerin gelmesiyle esnaflar zor duruma düştü. Çalışmak için artık karşıya gidiyorlar. Ne bakkal, ne manav kaldı. Bazı dükkânlar kapandı. Mesela önceden vapurların kalkış

yeri Sirkeci'ydi. Esnafların çoğu Galata, Karaköy gibi yerlerde çalışıyorlardı. Şimdi uzaklaştı. Yani ulaşım sorunumuz var. Vapur seferleri azaltıldı. Akşam saat sekizden sonra Avrupa'ya

gidiş yok. Bu da önemli bir sorun. Eğitim konusuna gelince, Adalar'da eğitimin de kalitesi düştü. Buralara lise ve üniversite açılmasını istiyoruz, daha iyi bir eğitim için. Ve sağlık, tam teşekküllü bir hastane şart Ada'ya; bu konu gerçekten artık ciddiyetle ele alınmalı.

Ali Taşkan

(Büyükada Pastanesi)

1983'ten beri Büyükada'dayım. Eski Rumların Büyükada'da olduğu dönemi, otuz yıl önceki Ada'yı

istiyorum, o dönemdeki Ada'da yaşamak istiyorum. Son on yıldır Ada tümünden değişti. Özellikle marketlerin açılmasıyla birlikte değişim çok belirgin yaşanmaya başladı. Ada Polenezköy oldu. Pansiyon Ada'sı. Eski Ada'yı isterken ben yine o dönemin kalitesi ve niteliğini anlatmaya çalışıyorum. Mesela bir Suadiye'den, Etiler'den, Bebek'ten ev almak kolay değil; ama Ada'da en iyi ev 150-200 bin TL arası olduğu için ev almak kolay. Evet, eski niteliği ve kaliteyi yeniden sağlayabilmek için toplu halde tüm kurumların harekete geçip bir şeyler yapması lazım. Yoksa Ada, çok berbat olacak, daha da kötüye gidecek ve kurtarılacak bir şey kalmayacak. 25 yıllık esnafım, Ada'daki hemen herkesi tanıyorum, Rum'u, Ermeni'si, Yahudi'si, Kürdü hepsini tanıyorum. Önemli olan gerçekten Ada kültürüne uyum gösterecek insanların gelmesidir. Yazın Ada'da yaşayanların halini size anlatmak gerekirse; adalar Arabistan'a döndü. Arap turistlerden ve pislikten geçilmiyor. Turist gelsin tabi ki, gelmesin demiyorum. Kaliteli turist olmasını tercih ediyorum. Ya da gelen turistler için gerçekten bir bilinçlendirme çalışması yapılması gerekir. Arap turistler burada kendilerinden başka kimse

yaşamıyormuş gibi davranıyorlar. Kısaca, eski Ada, Ada gibi Ada'ymış. Esnafıyla, halkıyla, gelen turistiyle hepsi iyiydi. O zaman ekonomik durumumuz da iyiydi. Bunu da eklemek gerekir.

Şimdi, günübirlikçilere hitap eden esnaf yapılanması da ortaya çıktı. Yani pansiyon ve günübirlikçilere hitap eden konaklamalar Ada'sı olduk. Önceden Ada'da üç dört pansiyon ile birkaç otel vardı; şimdi bu rakam yüzleri buluyor hatta aşılıyor bile. Ada'da yaz-kış bir yaşam var ve burada yaşayanların yeri yurdu bu Adalar. İnsanlar bunu hâlâ idrak edemedi sanırım. Ulaşım konusunda vapur seferleri azaltıldıktan sonra motorlar devreye girdi. İlk önceleri motorlar bizi korkuttu. Şimdi çok rahat

kullanıyoruz motorları. Ulaşım çok acil bir sorun olmaktan çıktı bence. Esas sorun eğitim ve sağlık burada. Bu iki konu gerçekten ve ciddiyetle ele alınmalı artık. Adalar'ı boş vermişler, Adalar unutulmuş artık. 16 bin nüfuslu Adalar'da dört doktor var. Yazın 500 bin oluyor bu nüfus nasıl yetecek bu doktorlar bu nüfusa. Adalar'a hastane şart, bunun farkına ne zaman varılacak! Bir de şu an gerçekten sağlık personeli çalışmıyor sağlıkla ilgili kurumlarda. Birilerinin hatırıyla, birilerinin akrabası olanlar sağlık personeli olarak görev yapıyorlar. Bence Adalar'ı seven insanlar bir araya gelip Adalar'ı kurtarmak için elbirliğiyle bir şeyler yapmaları gerekiyor. Yoksa Adalar bitecek. Eğitim iyi değil, okullarda durum kötü, burada nasıl kültürlü insanlar yetişecek bilemiyorum. Dada önceden çok insan yetiştirdi bu Adalar, bu biliniyor. Son on yıldır, lise de bitti, ilkokul da bitti. Yani kalite eğitimde de yok, sağlıkta da yok, Ada gittikçe geriye gidiyor. İleriye yönelik bir gelişim göremiyorum. Bu konuda, Adalar'ın düzeltilmesi konusunda umudumu neredeyse kaybettim diyebilirim. İnşallah yanılıyorum. Son sözüm ben bugün de otuz yıl sonra da eski Ada'yı istiyorum.

Fotoğraflar: Turgut Kuli

Empati, kimlik ve vicdan üzerine

Yalçın Çilingir

Türkiye’de halklar dinsel, ulusal ve diğer aidiyet ve kimliklerden kurtularak vicdan temelinde birlikte yaşayacakları bir süreci geç başlatacaklardır. Hiçbir güç bu gelişmeyi durduramayacak, ‘sıfır noktasındaki insan’ın

doğuşu demek olan Artin’in Artin, Ali’nin Ali, Hans’ın Hans, İvan’ın İvan, Josef’in Josef, Tom’un Tom, Aleko’nun Aleko ve İzak’ın İzak olmaktan kurtulması sürecine engel olamayacaktır.

Bir insanı anlamak istiyorsan, gökte üç ay eskiyene kadar onun ayakkabılarıyla dolaşmalısın. Kızılderili atasözü

Empati gerçekten mümkün mü?

Kavrama kimliğini kazandıran Carl Rogers’a göre bu mümkün; insanlar birbirleriyle empatik ilişki kurabilir! Carl Rogers’in empati tanımı, konunun analizi için uygun bir başlangıç sayılabilir: “Empati, bir kişinin kendisini karşısındaki kişinin yerine koyarak olaylara onun bakış açısıyla bakması, o kişinin duygularını ve düşüncelerini doğru olarak anlaması, hissetmesi ve bu durumu ona iletmesidir.”

Tanıma göre empatik ilişki, üç adımlı bir süreci gerektirmektedir. İlk adımda empati kuracak kişi, kendisini karşısındaki yerine koymakta, olaylara onun bakış açısıyla bakmaya çalışmaktadır. Bunun için de kişinin, empati kurduğu kişinin gerçeklik alanına girmesi gerekmektedir. Her insan, gerek kendisini gerekse çevresini, kendine özgü bir biçimde algılar. Bu, onun gerçeklik alanıdır. Kısaca her insan, dünyaya kendi bakış açısıyla

bakar. Empati kurmak isteyen kişinin dünyaya karşısındakinin bakışıyla bakması gerekmektedir. Empati kurma sürecinin en önemli aşamasının bu ilk adım olduğu anlaşılmaktadır. Peki, insanın kendi gerçeklik alanından çıkarak karşısındakinin gerçeklik alanına girmesi, dünyaya onun bakış açısıyla bakması mümkün mü? Bu can alıcı sorunun daha yalın şekli şu: İnsanın kendi kimliğinden sıyrılarak karşısındakinin kimliğine bürünmesi mümkün mü? Bir adım daha atarak sorumuzu daha anlamlı kılalım: Kimliklerimize rağmen empati mümkün mü? Görüldüğü üzere empatinin olabilirliği, kimlik sorununa gelip dayanmaktadır. Empatinin kimliğe ve aidiyete gelip dayanması onu kuramsal kılar ve olabilirliğini sorgulama düzlemine taşır. Empatiyi, kimlik gerçekliğinin temel özellikleri bağlamında irdelemek, onun bu özelliğini net olarak açığa çıkarır. Bunun için ‘kimliğin kimliği’ni sorgulayan ‘kimlik nedir?’ soru-

sunu yanıtlamamız gerekir. Kimliğin en kestirme tanımı bi’shey olmaktır. Kimlik, çoğunluğu insan ilişkilerinden kaynaklanan, bir kısmı da doğuştan gelen özelliklerin bütünü, daha doğrusu bu özelliklerin bileşkesi, sentezidir. Biz doğuştan neleri taşıdığımızı tam olarak bilemeyiz ama toplumsal ilişkilerden neleri aldığımızı, hangi özelliklerimizi edindiğimizi saptayabiliriz. İşte bu özelliklerin her biri bi’shey’dir (ruhumuzun yapıtaşları). Yüzlerce bi’sheyimiz bir araya gelip kaynaşarak bize bir bileşke-kimlik kazandırır. Kimliğin olumlanarak algılanışı, çağdaş insanın tanık olduğu en büyük yanılsamadır (bi’shey olma yanılsaması). Sorun tepesi üstü durmaktadır. Doğu düşüncesinde aşılması gereken bir sorun olarak kabul edilen kimlik, Batı düşüncesinde benimsenen ve yokluğu bunalım belirtisi olarak algılanan bir gerçekliktir. Bu, neden böyledir? İnsanın evrenle ilişkisinde bütüncül bir ilkeye sahip olan Doğu felsefesinde kimlik, varlığı bakımından bir bunalım kaynağı değil, salt aşılması gereken bir sorun olarak görülür. Çünkü bu felsefeye göre kimlik - bi’shey olmak - sınırlandırılır, koşullar, ufku daraltır, cehaleti çoğaltır, sığlaştırır, tek boyutlu

kiılar, düşünsel yaratıyı öldürür, etik kalıplar üretir, çerçeveler, dondurur, duyguları güdüler ve en önemlisi insanın yaşamla olan bağlarını hırpalar, onu evrenle bütünlüğünden koparır, gerçekten uzaklaştırarak yoğun bir sis perdesinin ardına taşır. Öte yandan, insanın evrenle ilişkisinde Doğu’nun tersine parçacı bir ilkeye sahip olan Batı felsefesinde ise kimlik, varlığı bakımından değil yokluğu bakımından bir bunalım kaynağıdır. Çünkü bu felsefeye göre bi’shey olan insan, tüm dünyayı bi’shey açısından görür ve öyle değerlendirir. Bununla da kalmaz, tüm yaşamını bu bi’shey’e temellendirir. Oysa bu, bir ufuk daralması, insanın kendi kendine uyguladığı zulümdür. Sınırsızlığı ve çeşitliliğiyle tezahür eden bir yaşamı, sınırlı ve tek boyutlu bi’shey’in bakış açısıyla algılamak mümkün mü? Böylesi bir algılayış tutsaklık değil de nedir? Her şey olan yaşam bi’shey’in bakış açısıyla anlamlandırılabilir mi? Her şey’in manevi zenginliği ve derinliği, bi’shey’in fukaralığı ve sığılığıyla nasıl bağdaşabilir? İşte kimliğin bu muhteviyatı, empatik ilişkiyi imkânsız kılar! Empati için zorunlu koşul, empati kuracak olan kişinin kendi kimliğinden tümüyle kurtulması,

kendini sınırlamasıdır. Kimliklerini korudukları, ondan kurtulmaya çalışmadıkları sürece iki kişi arasında empatik ilişki kurulamaz.* Çünkü buna ihtiyaç duyulmaz. Ölümle ya da psikolojik bir

yıkımla sonuçlanacağı muhtemel bir didişmenin tarafları empatiye ihtiyaç duyar mı? Empati sürecinde ikinci adım, ilişki kurulan kişinin duygu ve düşüncelerinin doğru olarak anlaşılması ve / veya hissedilmesi. İlk adım için öne sürdüğümüz itiraz, bu adım için geçerlidir. Çünkü kolayca anlaşılacağı üzere ikinci adım, birinci adımın türevi-

dir. İlk adımda kimliğin, empatik ilişkiyi imkânsız kıldığı sonucuna varmıştık. Aynı saptama farklı bir düzlemde ikinci adım için geçerlidir. Yine aynı nedenle kişi, empatik ilişki kurmaya çalışacağı

kişinin duygu ve düşüncelerini doğru olarak anlayamaz ve / veya hissedemez. Bunun olabilirliği, ruhsal ve düşünsel özdeşliği gerekli kılar. Yazımızın girişinde yer verdiğimiz Kızılderili atasözü, sorunu salt ‘pratiğe dayalı anlama’ düzleminde ele almakla gerçekçi bir yaklaşım sergilemektedir. Böylece sorun, kuramsallıktan

pratiğe taşınmıştır. Atasözündeki 'ayakkabı' bir simgedir. Bir insanı anlamak istiyorsan, uzunca bir süre (gökte üç ay eskiyene kadar, galiba doksan gün) onun ayak-kabılarıyla dolaşmalı, onun yürüdüğü yollardan yürümeli, onun yaşamını yaşamalısın. Deneyim, empatiye ilişkin kuramsal yaklaşım ve açılımlardan daha öğretici ve daha sonuç alıcıdır. Çünkü insan ruhu, kuramın değil pratiğin etkilerine açıktır ve önemli ölçüde bu etkilerle biçimlenir. Empati kurma sürecindeki üçüncü adım, kişinin, empati kuracağı kişiyi bilgilendirmesi, durumu ona iletmesidir. İlk adımda empati kuracak kişi, kendisini karşısındakinin yerine koyuyor, olaylara onun bakış açısıyla bakıyor; ikinci adımda o kişinin duygularını ve düşüncelerini doğru olarak anlıyor ve hissediyor. Üçüncü ve son aşamada ise, empati kurulan kişiye bu durum iletiliyor. Aslında iletme, bir anlamda devreyi kapatma eylemidir.

Buna göre, kişi, empati kurduğu kişiye şöyle diyesidir: "Dünyayı, insanları ve olayları senin algıladığın gibi algılıyorum. Tıpkı senin gibi değerlendiriyor, seni anlıyor, durumuna üzülüyorum. Bunu bilmeni istiyorum. Yalnız değilsin!" Bu iletme, doğrudan sözlü olabileceği gibi, eylem ve

duruşlarla dolaylı da olabilir. Empati sürecini tamamlayan üçüncü adım için akla gelen sorudur: Kişi, empati kurduğu kişiye durumu neden iletiyor? Empati-kimlik ilişkisini kimliğin

bazı temel bileşenleri bağlamında ele alarak iki uygulamayla örneklemek ilginç olacaktır. Bilindiği üzere kimliğin sonsuz sayıda bileşeni vardır, ama bunlardan özellikle dinsel ve ulusal olanı öne çıkar. Bu iki bileşen, çağımız insanının ruhunu büyük ölçüde etkilemekle kalmaz, aynı zamanda belirler de.

Din, insanın ruhunu biçimlendi-

ren en eski ve en etkili gerçekliktir. Bir dine mensup olmak, bir dine inanmak, hani neredeyse insan doğasının kaçınılmaz bir yansıması gibi algılanıp benimsenmektedir. Oysa insanlar

dinlerini genellikle kendi özgür iradeleriyle değil, toplumsal dayatmayla seçer. Çocuk doğar doğmaz, törenle bir dine mensup kılınır. Din, sanki biyolojik bir özellikmişcesine irsi bir kimlik kazanır; babadan evlada, kuşaktan kuşağa geçer. İnsan doğasına aykırı olan bu antidemokratik ritüel, çocuğu ana rahminde tutsak alır.

Kimliğimizin ikinci önemli bileşeni olan ulusal aidiyet de çağımız insanını en az dinsel aidiyet kadar belirlemektedir. Ulusal aidiyet, toplumsal evrimin zorunlu bir uğrağı olarak başlangıçta olumlu bir rol oynamış, ama zamanla bu özelliğini yitirerek tam bir yabancılaşma kaynağına dönüşmüştür. Her aidiyet insanı tutsaklığa götürür, tek boyutlu kılar, ufkunu daraltır, ruhunu sığlaştırır, hayal gücünü köreltir, duyguları sınırlar, düşünceyi yavanlaştırır, kavramları buzdan kristallere dönüştürür, zihnin illüzyon yeteneğini doruğa çıkarır, kısaca oluşu dondurur, insanın dünyasını karartır. Her aidiyette insan tıpkı ateş çemberindeki akrebin akıbetine uğrar: Sağa git ateş, sola git ateş, yukarı ateş, aşağı ateş, hangi yöne gidersen git hep kabul edilen aidiyetin ideolojik ateşi! İşin asıl trajik yanı, insanın içine girdiği bu ruhsal girdabın farkına varamaması, aidiyeti hani neredeyse kutsallıkla, huşu içinde bütün ruhuyla benimsemesidir. Oysa her aidiyet, cehaleti çoğaltmakla kalmaz, onu aynı zamanda derinleştirir. Çünkü her aidiyet, insanın ruhunda dogmalardan örülü hoşgörüsüz ve acımasız bir dünya örer. İnsanı yaşamın bütünlüğünden koparan, onu diğer hemcinslerine

yabancılaştıran, toplumları dikenli tellerle kamplara ayıran, birbirlerine boğazlatan ulusal aidiyet, küçülerek neredeyse bir köye dönüşen çağımız dünyasında dahi etkisini ve gücünü korumaktadır. Ulusal ve etnik aidiyetin en büyük tahribatı, insanın hak ve adalet duygularını yerle bir etmesi, içsel ışığı sayılan vicdanını perdelemesidir. Kısacası ulusal aidiyete endekslenmiş bir insan tükenmiş, bitmiş bir insandır. Çağımız insanı tam bir kuşatma altındadır. Ruhumuz sanki bir aidiyetler atlası gibidir. Tıpkı kendi doğasının dışına savrulmuş kanserli bir hücrenin çoğalarak kendine yabancılaşması gibi ruhumuz da her aidiyetle biraz daha kendinden, cevherinden uzaklaşmaktadır. Ulusal ve etnik kimlikler aşılınca, buharlaşıp önemini yitinceye değin dünyada yabancılaşma sürece, düşmanca politikaların sonu gelmeyecektir. Her aidiyet gibi ulusal ve etnik aidiyet de insanı kendine yabancılaştırmaktan başka bir şeye yaramamaktadır. Empati, ruhbilimsel bir terapi arayışıdır. Kuramsallığı aşılamamış, henüz pratikte doğrulanmamıştır. Empati, yine de insancıl içeriğiyle insanlara cazip gelmektedir. Ne var ki, pratiğe geçişin yolları keşfedilmedikçe, yüreklerle

akacağı mecralar bulunmadıkça empati bir ütopya olarak kalacaktır. Onu temellendirmek, gerçek yurduna, insanın içsel ışığı olan vicdana taşımak gerekir. Sadece vicdandan kaynaklanan düşünce

ve edimler, empatinin ima ettiği insancılığa götürür insanı. Ne var ki, çağımız insanının vicdanı, kimliklerin cenderesinde, ruhun derinliklerindedir. Hüner, ruhun dibine çökelmiş olan vicdanı canlandırmak onu derinliklerden bilince ve yüreğe taşımaktır. Külü eşleyerek dipte için için yanmakta olan kor ateşi açığa çıkarmak, onun çevreye sıcaklık

yaymasını sağlamaktır. James Joyce, "Sanatçının Bir Genç Adam Olarak Portresi" adlı başeserini noktalarken, insanoğlunun bu dünyadaki macerasını, bu maceranın öznesi

olan vicdanı görkemli bir ifadeyle şöyle anlamlandırır: "Ey yaşam, hoş geldin! Milyonuncu kez gidiyorum karşılamaya deneyimin gerçekliğini ve dövmeye ruhumun örsünde soyumun yaratılmamış vicdanını." Joyce, bir varoluş, kendini ortaya koyuş biçimi olarak seçtiği sanatsal eyleminin asıl amacının, soyunun yaratılmamış vicdanını

ruhunun örsünde dövmek olduğunu vurgulamaktadır. Sanatçının görevi, insan vicdanını yaratmak, onu ruhun örsünde işlemek, biçim vermek ve sürekli duyarlı tutmaktır. Çünkü vicdan, insanın varoluşunu olduğu kadar onun sanatsal eylemini de anlamlı kılan en temel iç gerçekliğidir.

Joyce'un sanatçı için biçtiği misyon, bütün insanlar için geçerlidir.

Türkiye'de halklar dinsel, ulusal ve diğer aidiyet ve kimliklerden kurtularak vicdan temelinde birlikte yaşayacakları bir süreci er geç başlatacaklardır. Hiçbir güç bu gelişmeyi durduramayacak, 'sıfır noktasındaki insan'ın doğuşu demek olan Artin'in Artin, Ali'nin Ali, Hans'ın Hans, İvan'ın İvan, Josef'in Josef, Tom'un Tom, Aleko'nun Aleko ve İzak'ın İzak olmaktan kurtulması sürecine engel olamayacaktır.

Empati matematiksel olarak, iki kutuplu bir denklemle ifade edilebilir. Kutuplardan biri 'öteki', diğeri de 'beriki'dir. Öteki, azınlığı, ezileni ve dışlananı temsil eder. Beriki ise ezen ve dışlayan çoğunluğun bir mensubu olmasına karşın ötekiyle kendini eşitlemek ister. Buradan çıkan matematiksel sonuç şudur: İki kişi arasında bir empatik ilişkinin kurulabilmesi için yeter ve gerek şart, iki kutbun da pozitif olmasıdır.

Heybeliada'nın gizli hazineleri -1

Bülent Baviker

Fotoğraflar: Turgut Kuli

1900'lerin başı, genel görünüm

Restorasyon öncesi

Adalar'ımızın simgesi olan eski ahşap evler birer birer şu ya da bu sebeplerle yok olurken, Heybeliada'da kısa sürede birçok ahşap ev yeniden doğdu. Bunlardan biri de Denizyolu Sokak No:5 adresindeki iki katlı, takriben 19. yy.da tek katlı taş ev olarak inşa edilmiş 19.yy sonlarında ikinci katı ahşap olarak ilave edilmiş olan tipik bir ada evi. Leonidos Leonidiu'nun dedeleri

tarafından yapılan ev son yıllara kadar aileye ait kalmış, ancak ekonomik güçlükler ve bilindik sebeplerden aile evi satmak zorunda kalmış, yeni sahipleri evle pek ilgilenememişler, bir ara özensiz restore edilmiş ve kimliğini kaybetmiş. Bu restorasyondan sonra uzunca bir süre kimse elini sürmemiş, ev tekrar bakımsız kalmış. Bu ev, kimliksiz vasıfsız bir durumda uzun yıllar bekledik-

ten sonra Heybeliadalı Leyla Aktaş Rosenberger tarafından satın alındı ve kısa sürede Yusuf Aktaş'ın da katkıları ve tecrübesiyle yeniden Heybeliada'nın 'florası'nda yerini aldı. Siyah beyaz fotoğrafta görünen evin ilk katındaki taş kısmı sıvalı üst kat ahşap boyasız gibi görünse de gerçekten boyasız mı yoksa koyu bir renk mi taşıyor üzerinde bilemiyoruz. Restorasyon başladığında duru-

mu görmek için evin üzerindeki siva boya ve uygun olmayan tüm ahşap kaplamalar sökülüyor. Taş kısmında siva sökülünce ortaya çıkan doku şaşkınlık verecek kadar temiz bir görüntü veriyor. Bu durumda restorasyonu yönetenler sıvasız kalmasına karar veriyorlar. Tabii ki taşların arasındaki harçlar yenileniyor. Taşlar ve tuğlalar temizlendikten sonra renk verilip üzerlerine iki kat parlak koruyucu vernik

Adalar'ımızın simgesi olan eski ahşap evler birer birer şu ya da bu sebeplerle yok olurken, Heybeliada'da kısa sürede birçok ahşap ev yeniden doğdu.

Restorasyon sonrası

Restorasyon sonrası evin iç görünümü

uygulanıyor. Ahşap kısımları için emprenye edilmiş, en az 3-4 sene dinlendirilmiş Sibiryca camı kullanılıyor. Özenle biçilip kesilen yerlerine fırça ile emprenye malzeme sürülmek suretiyle hiçbir açık yüzey bırakılmıyor. İç ve dış doğramalarda (pencere ve kapılar) İsveç camı tercih ediliyor. Özenle çekilmiş pencere profilleri usta marangozların ellerinde yeniden hayat buluyor ve bu da evin güzelliğine güzellik

katıyor. Evin giriş katında bulunan tek tük çiniler toplanıp Alemdağ civarındaki bir atölyeye gönderiliyor. Burada desen çalışmaları yapıp eskisinin aynisi aynı renklerde ve eski sisteme uygun imal edilip zemine döşeniyor. Yağmur dereleri ve inişleri için plastik ya da çinko yerine bakır tercih ediliyor. Böylesine pahalı bir malzemenin tercih edilmesinin sebebi eve yakışması.

Evin çatısına gelince; orada da çağımıza uygun yaklaşık 7 cm. izolasyon malzemeleri seçilip ithal, uzun ömürlü Marsilya tipi kiremit döşeniyor. Evin ana giriş kapısına hiç ulaşamadığı gibi bilgi verebilecek bir fotoğraf da bulunamıyor. Bunun üzerine Heybeliada'daki mevcut eski ahşap kapılar dikkate alınarak bir proje çiziliyor ve usta marangozlar ise koyuluyor. Ortaya çok güzel bir sokak ka-

pısı çıkıyor. Yerine monte edilip eve uyumu sağlanıyor. Evin restorasyonu bitmiş hali gerçekten çok alımlı. Heybeliada'ya yakışan o eski haline kavuşuyor nihayet Leondios Bey'in evi. Tabii bende bir Adalı olarak diğer Adalılar gibi çok mutlu oluyorum. Mimari açıdan restorasyon ile ilgili değişik fikirler olabilir, ama bu haliyle gerçekten çok hoş.

Çorbacı

Sosi Cindoyan

Kış geldi. Her nedense kış mevsimini sevmeyenler, bu mevsimden hoşlanmayanlar var. Oysa insanın sıhhati yerinde olsa, gönlünü de hoş tutabilse, mevsimlerin hepsi de keyifle yaşanır. Doğa, güzelliklerini önümüze sermiş, gelin size ömür vereyim diyor. Kış sporları, kış tatilleri, kış eğlenceleri, sanatsal ve kültürel faaliyetler, geziler, sıcacık evlerde sıcak sohbetler, muhabbetler fena mı olur? Yalnız içimi burkan bir tek

şey var: Evsizler ve dar gelirli. Tanrı'm onlara yardımcı olsun. Kış geldi. Adalar dinlendi. Güzelim sahiller sanki yorgunluk atıyor. Prens Adaları asaletine kavuştu ama bizlerin duygusuzluğu ve tertipsizliği yüzünden çaresizlikler içinde zorluklarla baş etmeye çalışıyor. Çünkü bizler yalnız almayı başarıyoruz, sıra vermeye gelince her nedense elimiz kolumuz bağlı kalıyor. Sağlık, insani konular, hayvan

hakları ve sosyal yaşamla ilgili gelişmeler kaplumbağa hızıyla bile ilerlemiyor. Oysa gönülden istenen her şey ilerleme kaydeder. Her zorluğa bir formül bulunur. Bir adımlık hamle yapmadığımız her şey dört adım geriler, hele hele içinde bulunduğumuz yirmi birinci asırda.

Sağlık konusunda çalışmalarımız yeterli değil. Zorun başarılması gerekiyor. Yazın bile pek parlak olmayan bu tablo, kışlıkçılar için "tombaladan ne çıkarsa onu yaşarız" şeklinde devam ediyor. Çaba gösterilmeyen hiçbir şey kader değildir. Her adanın tam teşkilatlı bir kliniği, bir hastanesi, bir şey, bir şey, bir şeyi olmalı. Azrail, o pek de "Hızır" gibi çalışmayan deniz ambulansından daha hızlı davranıyor. Bu korku hepimiz için, hepimizin sevdikleri, ailesi için geçerlidir. Bu kış, Kınalıada'ya biraz daha fazla gidip gelmeye mecbur kaldık. İnanın bundan pek de rahatsız olmadım. Adayı sakın, temiz görmek beni mutlu etti. Elbette ki elim boş gitmedim.

Yanlış anlaşılmasın, manyaklık derecesinde kedi köpek delisi değilim ama modası geçmiş de olsa Tanrı'ya şükürler olsun, birçok demode sanılan insan gibi benim de bir yüreğim, bir vicdanım var. Adada yüzlerce pati bir lokma ekmek beklerken eli boş gidemiyor insan. Bunu, şaşkın bakışlarla beni izleyen insanlar için "Niye besliyorsunuz, bırakın ölsünler, azalsınlar." diyen insanlar olduğu için yazıyorum. Elimden gelse onları bir gün aç bırakırdım. Eminim o zaman birkaç hayvansever kazanırdık. İnanın, iskeleden iner inmez, bir grup köpek torba kontrolü yapıyor. Çantalar, çekçekler vs. iyice koklanıyor ve eğer beğendikleri kokuyu almışlarsa, içlerinden birkaç tanesi, oynaya zıplaya ve de büyük bir kibarlıkla evinize kadar size refakat ediyor, yemek yedikten sonra da sizi bahçe kapısında bekleyip vapura kadar da yolcu ediyorlar. Kediciklerin hali pek yaman. Lokmalarını kapan kuşlara ve her an düşmanlıklarını esirgemeyen köpeklere dikkat et-

meleri gerekiyor. Adanın boş bir tepesine barınak yapmak, başına da bir kişiyi görevlendirmek çok zor olsa gerek. Eh! Tabii, bin bir türlü prosedürden geçilecek değil mi?

Bugün hava lodostu. Sabah vapurlar çalıştı ama zorlukla adaya yanaşmışlar. Zaten bırakın lodos havayı, çarşaf gibi denizde de vapurlar şöyle kaymak gibi iskeleye yanaşamıyor her nedense. Öğlen saatlerinde de vapur seferleri kaldırılmış. Adadaki ev buz gibi, üstelik tadilat var, oturacak sandalye bile kalmamış, haliyle ustaları bir telaş almış. Herkes denizin göbeğinde doğmamış ki, "mahzur kaldık" diye tutuşmuşlar. Ev sahibi, bir kadın, sahile inmiş, motorcular bir müddet sonra Bostancı'ya sefer yapacaklarını söylemişler de yüreklere su serpilmiş. İşte buyurun, kışın Kınalıada'da gece kalmaya mecbur kalırsanız nerede yatarsınız? Pansiyonculuğa hayır derim çünkü işin şekli değişir, biz işin cılcını çıkarırız. Zaten Prens Adaları deyince, insanlar Adalar'da prensler gibi yaşıyor zihniyeti ile koşu koşu geliyorlar veya Adalar'a gönderiliyorlar. Fakat bilmiyorlar ki o prensler o Adalar'da sürgün yaşamışlar. Kınalıada'ya bir otel şart. Elbette ki çarşı meydanında değil, daha tenha, daha sakın bir

köşede olabilir. Otelde iyi hizmet verilirse, kışın bile dolum olacağına inanıyorum. Kışın Adalar'da inşaat, tadilat, tesisat gibi işiniz olursa, ancak bire üç ödemekle işinizi

dedin mi elini cebine atan kişi. Ben neden "çorbacı" oluyorum biliyor musunuz? Çünkü ada esnafı yazın çalışıp, kışın iş bekliyor. Çoğu esnaf kışın şehirde de çalışmak istemiyor. Belki de

kaldılar. Adalar'da ise durum farklıdır. Adalılar kış uykusuna dalıp yaz aylarını bekliyorlar. Kışın, gün içinde cennetten bir köşe, ruhlara ilaç olan adamız, akşam vakti hüzünden bir şala

yürütebilirsiniz. "Yahu!" dedim "Şuradan şuraya bu işin bedeli bu kadar olur mu?" diye sordumda, bana "Elbette ne sandın, sen çorbacısın" dediler. Çorbacı, eskiden taşrada halkın Hıristiyan ileri gelenlerine verdikleri admış. Yeniçerilerde birlik komutanına, gemi sahiplerine de tayfalar çorbacı derlermiş. Çorbacı deyimi, yakın tarihlerde zengin Hıristiyan tüccarları için de kullanılmış. Yani çorbacı varlıklı kişi, ver

istedikleri işi bulamıyorlar. Onlar adayı bekledikleri için "bunun da bir bedeli var" diye düşünüyorlar. Fakat bir an yazlıkçıların yılda dört ay değil de on iki ay çalıştıklarını idrak edebilseler veya kışın da Adalar'da onlara bir iş sahası açılabilse ki bu da ancak Adalar'ın kışın bile yaşanılır hale gelmesiyle olur. Anadolu'da iş sahası geliştirilmediği için insanlar İstanbul'a akın ettiler fakat büyük şehir kültürüne yabancı

bürünüp kendi içine kapanıyor. Kışlıkçılara sosyal yaşam hakkı yasaklanmış. Adalar arasında bile bir akşam yemeğine çıkamıyorlar çünkü vapur tarifesi adada yaşayanları cezalandırmış. Kış geldi, vapurlar tenha, ada bizi bekliyor, onu kaderi ile baş başa bırakmayalım, ziyaretine gidelim. Gidelim ki kuşlar küsmesin, patiler bizi karşılasın; gidelim ki Adalar şenlensin, hayat girsin evlere, gidelim dostlar gidelim.

Barınakta ilgi ve yemek bekleyen 320 can

Pınar Satioğlu

Canlar adına Barınak Gönüllüsü

İki haftada bir, Adalar Köpek Barınağı'na ürün bağışlayan firmalar aranır, ürün olduğu haberi sevinçle alınınca nakliyeciler ayarlanır, sabah erkenden barınak çalışanı, nakliyecilerle buluşur. Şansımız iyiyse bir seferde 2-2,5 ton taze ürün barınağa nakledilir (Fırtına nedeniyle çıkarma gemisi çalışmazsa ürünler Maltepe'de bir gün kalır. Kışın sorun yoktur; yaz ise, tam bir kâbus...). Kadıköy Belediye Barınağı yöneticileri artan ekmeklerini bi-

zimle paylaşır. Eğer artan ekmek varsa, arabaya onlar da yüklenir. 2-3 ayda bir, dondurulmuş hazır yemek ürünlerini veren firmalardan gelen bir e-posta ile yine yoğun bir telefon trafiği yaşanarak ürünler barınağa nakledilir. Barınağa ulaşan malzemeler 2 işçi tarafından derin dondurucu ve depolara yerleştirilir. Çiğ ürünlerin pişmesi için sanayi tüpü gerekir; işte o sırada imdadımıza Heybeliada Gönüllüleri Derneği yetişir. Pişirilen yemekler erişkin

köpeklerle günde 1 kez, yavrulara 2 kez dağıtılır. Beş dönüm arazi üzerinde 3 ayrı bölmede yaşayan yüzer köpek, olabildiğince adil dağıtılmaya çalışılan yemeği bir anda siler süpürür. Barınak tabanı toprak. Özellikle yağmur sonrası köpekler çamur içinde kalır. Toprak zemin, kış ayları dışında köpekler için en iyisi. Her yıl Adalar Barınağı'na köpek kulübesi başışı yapan Barınak Gönüllüleri Derneği'nin kulübe-lerinde, köpekler ıslanmaktan ve çamurdan kurtulurlar.

Barınak girişine, sahiplendirme yapmak için koyduğumuz 10 kulübedeki köpeklerin bir an önce yuva bulmaları için uğraşırız. Çünkü kulübeden verilen köpeğin yerine kalabalık bölmeden seçilen şanslı bir köpek yerleştirilir. Artık hem yağmurlu havada çamurdan, hem de yemek paylaşmaktan kurtulmuştur. 2012 yılında 30 kadar köpeğimizi sahiplendirdik. 11 yıldır gönüllüsü olduğum Kadıköy Belediyesi'nin barınağında, Kadıköylü arkadaşlarımızla ayda en az 20 köpek sahiplendirirken,

adalıların barınağa olan derin ilgisizliği tüm ekibi üzer. Yine de tek bir köpek sahiplendirmek için yılmadan çalışırız.

Tüm adalarda kısırlaştırma takibini gönüllüler desteği ile yaparız. Kısırlaşmamış her köpeğin, yavrulayınca şikâyet edilip barınağa gönderilme riski vardır. Heybeliada'da Abdullah Onay, Metin Adısönmez, Burgazada'dan Saadet Kekeç, İpek Yagal Gül, Kınalıada'dan Elvan Ekemen, Derya Arslan, Büyükada'dan Şahika Savran eski-yeni tüm köpeklerin takibini titizlikle yaparlar. Bu isimler dışında sokaktaki canlara elini uzatan, kışın yemeklerini, yazın sularını eksik etmeyen onlarca adalı hayvan dostu vardır. Her birine, bölge-lerdeki köpeklerle sahip çıktıkları ve barınağa göndermedikleri için daima minnet duyarız. Adalar Köpek Barınağı'nın nüfusu 4 yıldır kontrol altında. Tüm adalarda 5199 sayılı Hayvan Hakları Kanunu'na göre, belediyenin veteriner hekimleri tarafından kısırlaştırıldıktan sonra

yaşam alanına bırakılan köpeklerle rine sahip çıkan Adalılar sayesinde, nüfus 300 civarında. Barınak köpeklerin yarısından çoğu 8 yaş üzeri. Rüyamız, yüzlerce bahçeli eve sahip ilçemizde evlerin ve kurumların bahçelerine birer köpek almaları ve barınağa ihtiyaç kalmaması. Barınağın sadece kısırlaştırma, tedavi ve agresif hayvanların rehabilitasyonu için kullanılması. Barınak var olduğu sürece sokak köpekleri sorunu yok olmayacak. Bizler, şimdilerde dile getirilen, hem vatandaşlar hem de idareciler tarafından umutla(!!!) beklenen, on binlerce köpeğin "modern" barınaklarda toplanmasını hedefleyen yasanın hayata geçmesine karşı çıkarız. Bu yasanın yeni bir Hayırsızada vakası yaratacağından eminiz. Sokak hayvanı sorununda çözümün; etkili kısırlaştırma, sahiplendirme, sahipli köpeklerin barınaklara terk edilmemeleri, üretilmemeleri ve aşıllı – kısır köpekler için beslenme odağı oluşturulmasında olduğunu savunuruz. Yeni yılda Adalar Köpek Barınağı'nda yaşayan 320 canımızın yaşamasını sağlayan başta emektar barınak işçilerimize, tüm olumsuz hava koşuluna rağmen nakliyemizi yapan Hasan Demir'e, tüp sponsorumuz Heybeliada Gönüllüleri Derneği'ne, kulübe

Golden ve Fransız Bulldog

İkisi de 1 yaş civarı kısır, golden tasma ve komut eğitilmiş, bulldog tasma tanımayan ama kolayca alışır gibi.

Melek Rus Finosu 8 yaş dişi kısır evde rahatlıkla olabilir, bir kere verdik geri geldi, barınakta açıkta geziyor.

sponsorumuz Barınak Gönüllüleri Derneği'ne, Adalar Belediyesi'nin veteriner hekimleri Volkan Altun ve Orkun Tanrıkulu'na, ekmek ve ilaç desteği veren Kadıköy Belediyesi Veteriner İşleri Müdürlüğü'ne, tüm şikâyetlere rağmen 5199 no'lu yasayı uygulayan Adalar Belediyesi'ne, gıda yardımı yapan tüm kişi ve kurumlara ve de sokaktaki canlarımıza sahip çıkan Adalı dostlarımıza teşekkür ediyoruz. Özel teşekkür ise barınaktan 6 köpeğimizi sahiplenen Ömer

Kuzu 1 ve 2 İki beyaz labrador kardeş, dişi kısır 2 yaşındalar, hiç ayrılmadılar, birlikte sahiplendirmek istiyoruz, evde değil bahçe için uygunlar

Orta Yaş Labrador 4 yaş sarı labrador, dişi kısır ağırbaşlı, çok cana yakın

Faruk Berksan'a; Kınalıada'dan barınağa köpek göndermemek için sahiplendirme çalışması yaparak onlarca köpeğe yuva bulan Elvan Ekemen ile Ceren Cevahir Gündoğan'a ve yıllardır yaşadığı Burgazada'dan Milas'a taşınırken 7 adet emektar sokak köpeğini nakliyeciler tutarak yeni evine götüren Saadet – Güngör Kekeç çiftine. Temennimiz, Adalı dostlarımızın bir kez olsun barınağı ziyaret etmeleri ve yaşamı paylaşmak için barınaktan bir can sahiplenmesi.

Setter

3 Yaş, dişi kısır, çok uyumlu, kedi ve kuş düşmanı

Hayvanseverler 20 Ocak'ta Beyoğlu'nda hayvan hakları için yürüdüler. Evcil hayvanlarıyla birlikte İstiklal Caddesi'nde yürüyen grup, ellerinde "Kanlı yasaya hayır!", "Ölüm yasasına hayır!" yazılı pankartlar taşıdılar. "Hayvanların hakkı engellenemez!", "Kanlı yasa istemiyoruz!" sloganları eşliğinde Galatasaray Lisesi önünde bir açıklama yaptılar. Açıklamada şöyle dendi: "5199 sayılı kanunun aksayan bazı noktaların iyileştirilmesi talepleri varken; umulanın aksine daha ölümcül bir yasal düzenleme ile karşı karşıya kaldık. Buna izin vermeyeceğimizin bilinmesini istiyoruz ve herkesi dostlarımız için duyarlı olmaya çağırıyoruz."

Tarihte Heybeliada

Derleyen: Avedis Hilkat

Tarih boyunca Adalar'ın pek çok adı olmuştur. En yaygın olanları Prens Adaları ve Kızıl Adalar'dır. Her bir adanın ismi de zaman içinde değişmiş, çeşitli biçimlerde yazılıp okunmuştur. Heybeliada'nın en çok kullanılan isimleri Dimoniso Halkitis ve Halki'dir. Söylentilere göre Çam Limanı'ndaki bakır madenini ilk işleten Dominisos adında biri olduğu için ve Yunanca bakır anlamına gelen Halkos'tan türetilmiştir.

Adalar'ın tarihçesi eski Roma'ya dayanır. Prens Adaları denmesinin nedeni ise, Bizans zamanında gözden düşen prenslerin hatta kraliçelerin Adalar'daki manastırlara sürgün edilmesidir. Heybeliada'daki ilk manastır İ.S. 809 yılında bugünkü Papaz Okulu'nun bulunduğu tepede kurulmuş olan Aya Triada Manastırı'dır. İ.S. 820 yılında Bizans Kraliçesi Teodoise ve oğlu Vasil buraya sürgün edilmiştir.

Adalar, Baltaoğlu Süleyman tarafından 17 Nisan 1453 günü

zapt edilmiş, ancak Fatih'in toleranslı yönetimi nedeniyle manastırdaki rahiplerin yaşamında herhangi bir değişiklik olmamıştır. 1302 yılında Venedik korsanlarından oluşan bir donanma Marmara'ya girip İstanbul'a saldırmak istemiştir. Ancak surları aşamayan korsanlar hırslarını korumasız Adalar'dan alarak, bütün manastırları yağmalamış-

lardır.

Bu nedenden dolayı korsanlardan korunmak amacıyla Değirmen tepesine gözetleme kulesi kurmuşlar. İstanbul'un fethine yakın yıllarda biri Şafak'ta, Büyükkada'ya bakan dik yarıların üzerinde diğeri de, bugünkü Deniz Lisesi'nin bulunduğu yerdeki Panayia Manastırı'dır.

1562 yılında İstanbul'da veba salgını çıkınca, zengin Hırıs-

tiyanların bazıları hastalıktan korunmak için Adalar'daki manastırlara sığındılar. İngiltere'nin İstanbul sefiri Sir Edward Burton da nekahet için Panayia Manastırı'na geldi ve orada öldü.

Heybeliada'nın güzelliği ve sağlığı yarar 1641 yılında adayı ziyaret eden Evliya Çelebi'nin Seyahatname'sinde de yazılıdır. Heybeliada'nın tarihteki dönüm noktalarından biri de eski Patrik Skarlotos Karacasu'nun adaya gelmesidir. Fener patriğinden azledilerek Aynoras'a sürülen Karacas sürgün cezası bittikten sonra adaya gelmiş ve Şafak'taki Aya Yorgi Manastırı'na yerleşmiştir. Karacas Fener Patrikhanesi'ne küskün olduğundan bu manastırı Kudüs Patrikhanesi'ne bağlamıştır. Eski Patrik, ayrıca bugünkü Bahriye Okulu'nun bulunduğu yere çok büyük ve görkemli köşk yaptırmıştır. Karacas öldükten sonra bir süre boş kalmış ve de daha sonra Levent Kışlası yapılmıştır. Daha sonra da bu kışla Bahriye

Okulu'na dönüşmüştür. 1835'de Panayia Manastırı'nda ticaret okulu açıldı. İstanbul'daki zengin Rum kolonisinin çocuklarına ticaret eğitimi vermek için kurulmuştu. Yatılı olan bu okulda, şehrin gürültüsünden uzak ama şehre yakın bir yerde ciddi eğitim yaptırmaktı. Belki de aynı nedenle denizciler için de bir avantaj olduğu düşünülerek Bahriye Okulu da 1850 yılında Heybeliada'ya geldi. Bahriye Okulu, camisi, hünkâr kasrı, dershaneleri, spor tesisleri, laboratuvarı ile kolej olarak kuruldu. 1844'de papaz dağında evvelce yanmış olan Aya Triada Manastırı'nın yerine Ruhban Okulu inşa edildi. 1960'lı yıllara dek üniversite düzeyinde eğitim veren Ruhban Okulu'ndan din bilgini ve papaz mezun oldu.

Ada'nın karşı sahil ve İstanbul'la olan bağlantısı 10/12 çiftelik kayıklarla sağlanıyordu. 1846 yılında vapur işlemeye başlamasıyla bu sorun çözümlendi. 1845 Kırım Harbi başladı. Prens Napolyon adayı ziyaret etti. Kırım'dan gelen yaralı Fransız askerleri Bahriye Okulu'nda tedavi edildiler. 1856'da adadaki Rum Cemaatine özerklik verildi.

1857'de çarşıdaki Aya Nikola Kilisesi inşa edildi (Aya Nikola, denizcileri koruyan azizdir). Adadaki Rum nüfusu artmaya başladı. Türkler ise küçük koloniler halinde özellikle Bahriye

Okulu çevresinde oturuyorlardı. Tarihimizin en acı olaylarından biri olan Ayastefanos Anlaşması'nın imzalanması sonucu savaş bitti ve İngiliz donanması da geri döndü. 1887'de Heybeliada'nın ilk belediye reisi olarak Papa Yani seçildi. Aynı yıl adaya telgraf geldi. 1894'de büyük İstanbul depreminde Papaz Okulu tamir

edilemeyecek derecede yıkıldı. (Bu günkü okul Mimar Fotiodis tarafından yeniden inşa edildi.) 1900 yılında ünlü eğlence bölgesi ambela tamamen yandı. Ardından 1096'da bir büyük

yangın daha oldu. Bu yangınlardan sonra adada büyük bir dayanışma başladı. Adada Rum İlkokulu, sosyal tesisler, dernekler kuruldu. Adaya gelen ünlü ve zengin Türk, Abbas Paşa'dır. Bugünkü plaj yöresinde sökülüp takılabilen portatif köşkünün kurdurdu, selamlığı, iskelesi, kayıkhanesi ile köşkün etrafında adeta bir mahalle oluşturdu.

Bugünkü Müslüman Mezarlığı'nı da o yaptırmıştır. Cumhuriyetin ilanından sonra ada yaşamını etkileyen en önemli olay 1924 yılında Sanatoryum'un açılmasıdır.

Bu arada İsmet İnönü'nün adaya ilişkisi başladı. İsmet Paşa ilk 1924'te adaya gelmiş 1930'da şimdiki evini almıştır. Adada herhangi bir spor kulübü kurulmamıştı. İstanbul'daki nüfus patlaması sonucu adanın nüfusu da inanılmaz derecede arttı. 1984 yılında birtakım girişimcilerin katılımlarıyla, Değirmen Burnu'nun güney batı yönünde kısmen kayalık sahilin doldurulmasıyla kazanılan arazi üzerine büyük tesis inşa edildi.

Heybeliada'dan Değirmen Burnu'nu, Çam Limanı'nı, bisiklet ya da faytonla adaturunu, Sanatoryum ve Deniz Lisesi'ni, tarihi Ruhban Okulu'nu, Kilise ve Manastırları, Hüseyin Rahmi Gürpınar ve İsmet İnönü müze evini, iskele çevresindeki çayhaneleri ve balık restoranlarını görmeden sakın dönmeyin. Her mevsimi ayrı güzel her mehtabı seyredilesi, adına şarkılar yazılmış İstanbul'un nazlı kızı Prens Adaları'nın prensesidir Heybeliada...

Oktay Yenal son yolculuğuna uğurlandı

24 Ocak 2013 tarihinde aramızdan ayrılan, ülkemizin ünlü ekonomistlerinden, İş Bankası'nın eski Yönetim Kurulu Üyesi ve Koç Üniversitesi Mütevelli Heyeti üyesi Prof. Dr. Oktay Yenal'ın Büyükdada'daki cenaze törenine çok sayıda bilim insanı, öğretim üyesi, işadamaı, siyasetçi ve ailesi, dostları ve Adalılar katıldı. Hamidiye Camii'nde kılınan cenaze namazının ardından, Büyükdada Mezarlığı'na defnedilen Prof. Dr. Yenal'ı sonsuzluğa uğurlayanlar arasında Adalar Belediye Başkanı Dr. Mustafa Farsakoğlu, Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Rahmi Koç, eski Emniyet Müdürü Saadetin Tantan da yer aldı. Cenaze törenine katılanlar daha sonra Oktay Yenal'ın Büyükdada Nizam Mahallesi'ndeki evine geçerek

eşi Aysel Hanım'a taziye dileklerini ilettiler. Prof. Dr. Oktay Yenal, İktisat eğitimini London School of Economics ve Chicago Üniversitesi'nde aldı. İstanbul, Atatürk, Princeton, Boğaziçi, Sussex ve Koç üniversitelerinde öğretim üyeliği yaptı. DPT'nin kuruluşunda çalıştı. Dünya Bankası'nın Asya Bölgesi Baş İktisatçılığı ve Hindistan Direktörlüğü görevlerinde bulundu. Emekli olduktan sonra bir süre Türkiye İş Bankası Yönetim Kurulu üyeliği görevinde de bulunan Yenal'ın, siyaset, iktisat, gelişim ekonomisi, para-banka konularında yayımlanmış birçok kitabı ve makalesi vardı. Oktay Yenal, 27 Ocak 2013 Pazar günü Büyükdada'da öğle namazının ardından defnedildi.

Ada vapurları Polisan ile boyandı

Yaklaşık 10 yıldır belediyelerle ortak boyama kampanyaları yürüten ve son olarak güzelliği ile ünlü Ada evlerini boyayan Polisan Boya, sosyal sorumluluk projelerine bir yenisini daha ekledi. Maltepe-Adalar arası sefer yapan Adalar Belediyesi'ne ait iki taşıma-yük gemisi Polisan Boya ile boyanarak seferlere başladı. Adalar Belediyesi'ne ait 1974 yılında Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndan alınan 57 metre uzunluğundaki Heybeliada Çıkarma Gemisi ile 1985 yapımı 26,6 metre uzunluğundaki Şehit Nadir Güneş Çıkarma Gemisi, Tuzla Tersanesi'nde boyanarak ve üzerlerine "Polisan çoook çekici" giydirmesi yapılarak denize indirildi. Gemilerin denize indirilme törenine katılan ve Heybeliada gemisiyle Büyükdada'ya hareket eden Polisan Holding Yönetim

Kurulu Başkanı Necmettin Bitlis, "Amacımız Adalar Belediyesi ile imzaladığımız centilmenlik protokolü çerçevesinde gemilerin tekrar karaya çekilme süresini uzatmak ve masraflarını azaltmak. Adalar İstanbul'un ve Türkiye'nin çok özel bir değeridir. Polisan olarak bu değere katkıda bulunmaktan gurur duyuyoruz" dedi. Adalar Belediye Başkanı Dr. Mustafa Farsakoğlu da, Polisan'a Adalar'a yaptığı katkılardan dolayı teşekkür ederek, "Polisan'ın Adalar'ımızda başlattığı boyama seferberliğinin ardından Adalar'ımızın karayla en önemli bağı olan yük gemilerimizi yenileyip boyayarak denize inmesine destek olması bizler için çok önemli. Bu örnek işbirliğinin artarak devam etmesini diliyorum." diye konuştu.

Bir Tattoo sanatçısı: Serra Sönmez

Türkiye'nin en iyi Tattoo sanatçılarından biri Heybelialı

Bugün Heybeliada Su Sporları Kulübü üyesi olan ve yüzmeyi bu kulüpte öğrenen Serra Sönmez, uzun yıllar bu kulübün lisanslı sporcusu olarak yarışmalara katılmış ve birçok madalya almıştır. Saint Benoit Fransız Lisesi'ni bitirdikten sonra, Mimar Sinan Üniversitesi Resim Bölümü'nden mezun olmuş, kişisel sergilerinin yanında birçok karma sergiye

katılmıştır. Atölye çalışmaları sırasında, Tattoo (dövme) sanatına ilgi duyarak, o alanda çalışmalar yapmaya başlayan Serra Sönmez, Bebek'te Redcat Tattoo Studio'da Emrah Çakın'la 3 yıl çalışarak Tattoo konusunda mesleki deneyimini artırmıştır. 2011 yılından itibaren, Suadiye'de Neko Tattoo Art Studio adı ile kendi stüdyosunu açarak, 'hijyen'e gösterdiği önem, özgün tasarımları ve araştırmacı kimliği ile kısa sürede adından söz ettirmeye başlamıştır. Dövme

sektöründe, sanat eğitimi almış, resim bölümü mezunu ve 'bayan' dövme sanatçı sayısının çok az olması nedeniyle, 2012 Mayıs ayında yayınlanan Time Out dergisine haber olmuş, yapılan araştırmada Türkiye'nin en iyi dövme sanatçıları arasında yer almıştır. Uluslararası Tattoo fuarlarına katılmayı ve kariyerini uluslararası platforma taşımayı hedefleyen Serra, bu alandaki gelişimi için yoğun bir tempo ile çalışmalarını sürdürmektedir.

nekoartstudio@gmail.com
www.nekotattoo.com
0216 410 55 09

Bagdat Cad. Yazanlar Sokak
Vardar Apt. B Blok No:5 D:4
Suadiye-İstanbul

Facebook/nekotattooartstudio
Twitter @nekotattoo

Adalar Spor 14. grupta sezonu lider bitirdi

İstanbul 1. Amatör ligi 14. grupta mücadele eden Adalar Spor, Kartal Yunus Sahası'nda karşılaştığı ligin iyi takımlarından Kartalgücü'nü, 3-0 gibi net bir skorla yenerek grubu lider bitirdi. Haftalar önce bir üst kümeye çıkmayı garantileyen Adalar Spor, gelecek sezon Süper Amatör'de mücadele edecek.

Maçın bitimi ile saha içine giren taraftarlar takım ve teknik heyet ile kucaklaştı. Kulübün başkanı Yusuf Bahar, 'Galibiyetimiz ve sezonun 2. haftasında elde edilen liderliği son maçta da korumuş olmanın mutluluğunu yaşıyorum. Kazanılan başarıda emeği geçen hocamız Zeki Ersoy'a, futbolcularımıza, yönetimimize, taraftarımıza, destek olan esnafımıza, Belediyemize teşekkür ederim.' dedi.

1. TBMM kurucu mebuslarından merhum Ahmet Nafiz Özalp ve Kadriye Özalp'in oğulları, Burgazada Deniz Kulübü eski başkanlarından Orhan Özalp vefat etti. Orhan Özalp, 7 Ocak 2013 Pazartesi günü Burgazada Mezarlığı'na defnedildi.

Çam Limanı canlanıyor

Turgut Kuli

2012 yılı haziran ayı içinde Heybeliada Çam Limanı mevkiinde çıkan yangın sonucu yanan yüzlerce çam ağacı orman bölge müdürlüğü ekiplerince yapılan çalışmalar sonucu söküldü ve kesildi. Kesilen ağaçlar istiflendi, büyük bir ihtimalle sunta fabrikasına satılacak. Yanan ağaçların köklerinin de söküldüğü arazi sürüldü ve getirilen yeni fıstık çamı fideleri dikilmeye başlandı. Araziye yaklaşık 2000 fıstık çamı dikilecek. Yanan bölgedeki tur yolu boyunca yaklaşık 4 metrelik şeride ise akasya fidanları dikiliyor. Böylece çam fideleri ile yol arasına koruyucu bir alan yaratılacak. Amaç yoldan geçenlerin dikkatsizce yol kenarına attıkları sigara izmaritlerinin kolay tutuşan çamlara ulaşmaması. Peki, mangal terörüne nasıl engel olunacak? Zira bundan önceki iki yangın da mangal yüzünden çıkmıştı.

Ruhban Okulu köpeklerine sahip çıktı

Faruk Berksan

Bundan üç ay kadar önce, Heybeliada'daki Ruhban Okulu yetkilileri, yaşlı köpeklerinden ikisini hastalandıkları için Büyükkada'ya göndermişlerdi. Köpekler, tekrar evlerine iade edildiler. Konuyla ilgili olarak Yerel Hayvan Koruma Gönüllüsü Diş Doktoru Pınar Satioğlu ile birlikte Fener Rum Patrikhanesi Bursa Metropoliti ve Heybeliada Ruhban Okulu Başrahibi Prof. Dr. Elpidophoros Lambriniadis'i, Ruhban Okulu'nda ziyaret ettik. Hayvanlara büyük bir ilgi duyan Metropolit, Ruhban Okulu'nda yalnız köpek değil, pek çok hayvan ile ilgilendiklerini anlattı.

Hayvanlara gösterdiği özel ilgi ile bizleri çok mutlu eden Saygıdeğer Metropolit'e teşekkür ederek, ayrıldık. Asıl mutlu olan ise evlerine dönen köpeklerin yaşadıkları sevinç bizleri de ziyadesiyle mutlu etti. Herkesin yeriyile, yurduyla anıldığı bir doğada, hayvanlarımızın da yeri ve yurduyla anılmasının doğal hakkı ve doğa yasası olduğunu unutmadan hareket etmemiz gerekliliği önemli bir nokta ve duyarlılıktır. Köpeklerimize yuvalarınıza hoş geldiniz diyoruz.

Şubat ayının önemli günleri

2 Şubat – Maeltö (Süryani)

İsa Mesih'in mabede sunuluşu ve Yaşlı Mor Şemun Bayramı.

7 Şubat – Vartanants (Ermeni)

MS 451'de Perslerle yaptıkları din savaşı kaybedilmiş olsa da, Ermeniler, inançları için savaşçı dinlerini yitirmedikleri için Vartan Mamigonyan kumandasındaki ordunun verdiği kurbanları anar.

10 Şubat – Pun Paregentan (Ermeni)

Medz Bahk (Büyük Oruç) öncesindeki karnaval.

13-15 Şubat - Hızır Orucu (Alevi)

Sıkıntıda olanların yardımına yetişen Hızır Peygamber'in anısına tutulur.

14 Şubat – Diyarntaraç (Ermeni)

İsa Mesih'in doğumunun 40. günü ve tapınağa sunuluşu. Arife günü, günbatımında, kilisenin mihrabındaki mumdan alınan ışık, ellerinde mum tutan halka dağıtılır.

14 Şubat - Sevgililer Günü

Sevgililer günü her yıl 14 Şubat'ta kutlanır. Bugünün anlamı Eski Roma İmparatorluğu Kilisesi'ne dayanır. İsmi, Valentine adında bir din adamından alır (St. Valentine Day). Zamanın Roma İmparatoru orduya asker bulmakta zorlanır. Ona göre bunun sebebi erkeklerin ailelerinden ve aşklarından vazgeçemiyor olmalarıdır. Bu sebeple evlilik ve nişanlanmayı yasaklamıştır. Aziz Valentine adındaki papaz ise çiftleri gizli gizli evlendirmeye devam eder. Bunun sonucunda yakalanır ve ölüm cezasına çarptırılır. Tabi bu Valentine ile ilgili efsanelerden sadece biri. Tarihte inancı yüzünde 14 Şubatta öldürülen 3 tane Valentine olduğu düşünülüyor. Günümüzde ise insanlar bugünü sevgililerine hediye olarak kutluyorlar.

21 Şubat - Dünya Anadil Günü

UNESCO'nun dünya dil atlasına göre; Türkiye'de konuşulan 15 dil yok olma tehlikesi ile karşı karşıya, 3 dil ise çoktan yok olmuş. Her iki haftada bir dünyada bir dil

yok oluyor. UNESCO, 21 Şubat Uluslararası Anadil Günü'nde bu soruna dikkat çekmek istiyor. BM Eğitim, Kültür ve Bilim Örgütü UNESCO'nun dil atlasına göre şu an dünya genelinde konuşulan yaklaşık 6 bin dilin yarısı yok olma tehlikesi ile karşı karşıya. Kaybolan her dille birlikte bir kültür de yok oluyor. 21 Şubat Uluslararası Anadil Günü, 2000 yılından bu yana UNESCO tarafından linguistik ve kültürel çeşitliliği ve çok dilliliği desteklemek amacı ile kutlanıyor. 21 Şubat 1952 yılında Bangladeş Dil Eylemleri Komitesi'nin çağrısına uyan Dakka Üniversitesi gençliğinin yaptığı eylemler insanlığın bilincinde yer etmiş ve bu mücadeleyi anmak için bugün Dünya Anadil Günü olarak kabul edilmiştir.

24-25 Şubat – Purim (Yahudi)

Yahudilerin Pers İmparatorluğu döneminde çeşitli komplolardan kurtuluşunun anıldığı kutlama.

25 Şubat – Boutho Drinve (Süryani, Asuri, Keldani)

Özellikle dileklerinin gerçekleşmesini isteyen gençler tutar. Üç gün hiçbir şey yenip içilmez.

28 Şubat – Baklahoroni Karnavalı (Rum)

Eski İstanbul'da Rum Ortodokslarının Paskalya öncesi düzenlediği bir karnaval Apokries ya da diğer adıyla Baklahorani Karnavalı. Osmanlı zamanında yaklaşık beş yüz yıl kesintisiz uygulanan bu gelenek 60 yıl aradan sonra İstanbul'daki Rum cemaati tarafından tekrar canlandırılıyor. Apokria, karnaval sözcüğünün Rumcası. Karnavalın sözlük anlamıysa 'etten arınmak'. Bu sözcük; Hıristiyan kültüründe paskalya öncesi 40 gün tutulan oruçta et ve hayvansal ürünler yenmemesine gönderme yapıyor. Apokries karnavalı, eski İstanbul'da bu oruca girmeden önce yani Şubat'ı Mart'a bağlayan son pazartesi günü yapılıyordu. Aynı zamanda en büyük eğlence günü sayılıyordu.

28 Şubat - Sivil Savunma Günü

Adalar Yaşam Rehberi

Adalar

43

Müzeler ve galeriler

Adalar Müzesi

Aya Nikola Hangar

Aya Nikola Mevkii - Büyükada

Tel: 0216 382 64 30

(Adalar'ın oluşumundan bugüne, tarihi 11 bölüm, objeler, video ve animasyon, müze dükkânı. Pazartesi hariç her gün 09.00-17.00 arası açık.)

Adalar Müzesi

Çınar Süreli Sergiler Alanı

Çınar Cd. Kozalak Sk. No:1 Büyükada

Tel: 0216 382 52 80

Lefter Sergisi

Hergün 09.00-18.00 saatleri

arasında açık. Giriş ücretsiz.

www.adalarmuzesi.org

Hüseyin Rahmi Gürpınar Müzesi

Dibektaş Sok. No:47, Heybeliada

Tel: 0216 351 88 56

İnönü Evi Müzesi

Refah Şehitleri Cad. No:67

Heybeliada

Tel: 0216 351 84 49

Sait Faik Evi

Burgazadası

Müze tadilat nedeniyle kapalı.

Adaevi - Büyükada

Çınar Cad. Kozalak Sok. No:1

Büyükada

Tel: 0216 382 52 80

adaevi.info@gmail.com

www.adalarmuzesi.org

Adalar Kültür Derneği

Çınar Mevkii - Büyükada

Tel: 0216 382 73 78

Anadolu Kulübü

23 Nisan Cad. No:44 Büyükada

Tel: 0216 382 68 30

Büyükada Kütüphanesi

23 Nisan Cd. Büyükada

Tel: 0216 382 42 65

İksida Kitapçısı

Mikail Paşa İskele içi bina,

Büyükada

Tel: 0216 382 60 25

Otel - pansiyon

Büyükada

Splendid Otel

23 Nisan Cad. No:53 - Büyükada

Tel: 0216 382 69 50

Aya Nikola Butik Otel

Aya Nikola Mevkii - Büyükada

Tel: 0216 382 41 43

Eskibağ Butik Otel

Sakarya Sok. No:5 - Büyükada

Tel: 0216 382 23 36

Butik Ada Otel

Çınar Cad. No:33 - Büyükada

Tel: 0216 382 86 50

Gala Butik Hotel

Çankaya Cad. No: 3 - Büyükada

Tel: 0216 382 22 23

Naya İstanbul

Maden Mah. Yılmaz Türk Cad. 96

Büyükada

Tel: 0216. 382 4598

Panorama Butik Otel

23 Nisan Cad. No: 28 Büyükada

Tel: 0216 382 30 30

Prences Koyu Hotel

Kamelya Sok. No:14 Büyükada

Tel: 0216 382 6225 - 382 36 07

Prince Otel

23 Nisan Cad. No: 26 Büyükada

Tel: 0216 382 62 70

Saydam Planet Otel

Büyükada Tarihi İskele karşısı

Tel: 0216 382 26 70

Yıldızlarevi Otel

Çınar Cad. Şehbal Sk. No:1

Büyükada

Tel: 0 216 382 80 00

Ada Pansiyon

Yörükali Plaj yolu No:3 - Büyükada

Tel: 0216 382 43 74

Mimoza Pansiyon

Çınar Caddesi No: 17

Tel: 0216 382 7435,

Heybeliada

Halki Palace Otel

Refah Şehitleri Cad. No:88

Tel: 0216 351 00 25

Özdemir Pansiyon

Ayyıldız Cad. No:43, Heybeliada

Tel: 90 216 351 80 28

Halki Prenset Pansiyon

Ayyıldız Cad. No:40 Heybeliada

Tel: 0216 351 00 39

Burgazadası

Mehtap 45 Butik Hotel

Mehtap Cad. No: 45 Burgazada

Tel : 0216 381 26 60 – 61

Villa Mimosa

Gönüllü Cad. No.81 Burgazada

Telefon: 0216 381 29 57

Burgaz Öğretmenevi

Gönüllü Cd. No. 51 Burgazadası

Telefon: 0216 381 27 21

Yeme, içme, eğlence

Büyükada

Akasya Restaurant

23 Nisan Cad. No:49, Büyükada

Tel: 0216 382 10 50

Ali Baba Restaurant

Gülistan Cd. No 18, Büyükada

Tel: 0216 382 37 33

By Şükrü

Gülistan Cd. No: 16. Büyükada

Tel: 0216 382 12 45

Façyo Restoran

Gülistan Cd. No:26, Büyükada

Tel: 0216 382 60 63

Hi & Le'nin Yeri

Recep Koç Cd. No:2 Büyükada

Tel: 0216 382 59 08

Kapri Restaurant

Gülistan Cd. No:6 Büyükada

Tel: 0216 382 68 09

Lido Restaurant

Fenerbahçeli Lefter Sk No:3

Büyükada

Tel: 0216 382 43 09

Milano Restaurant

Gülistan Cd. 18 Büyükada

Tel:(216 - 382 63 52)

Milto Restaurant

Gülistan Cad. No:16 Büyükada

Tel: 0216 382 53 12

Prinkipo "Farklı" Meyhane

Gülistan Cd. No: 11 Kumsal

Büyükada

Tel: 0216 382 35 91

Lunapark Restaurant

Birlik Meydanı, Aya Yorgi

Yokuşu'nun Başı - Büyükada

Tel: 0216 382 72 37

Yücepete Kır Gazinosu

Aya Yorgi Kilisesi Yanı Yücepete

Mevkii No:5 Büyükada

Tel: 0216 382 13 33

Konak Et Lokantası

Recep Koç Cad. No:87 Büyükada

Tel: 0216 382 84 18

Köşem Ev Yemekleri

Ş. Recep Koç Cad. No:49/C

Büyükada

Tel: 0216 382 11 20

Tatarım Çiğ Börek ve Mantı Evi

Recep Koç Cad. No: 40 Büyükada

Tel: 0216 382 46 96

Tarihi Raos Restaurant
23 Nisan Cd. No: 4 Büyükkada
Tel: 0216 382 13 73

Beltur
Tarihi Büyükkada İskelesi'nin üst katı.

Büyükkada Pastanesi
Recep Koç Cd. No: 42 Büyükkada
Tel: 0216 382 43 03

Dolci Pastanesi
23 Nisan Cad. No: 1
Tel: 0216 382 68 70

İpek Cafe
23 Nisan Cad. No:26 Büyükkada
Tel. 0216 382 62 70

Atlantice Restaurant
Recep Koç Cd. No: 3/A Büyükkada
Tel: 0216 382 71 33

Büyükkada Deniz Kulübü
Tel: 0216 382 22 35

Eskibağ Plaj Restaurant
Büyük Tur Yolu, Viranbağ Mevkii
Tel: 0535 521 27 24

Heybeliada

Park Restaurant
Ayyıldız Cad. No: 20/A Heybeliada
Tel: 0216 351 85 00

Halki Restaurant
Ayyıldız Cd. No:24
Tel: 0216 351 85 95

Mavi Restaurant
Yalı caddesi No: 29 Heybeliada
Tel: 0216 351 01 28

Perili Köşk
Ayyıldız Cad. No:103 Heybeliada
Tel: 0216 351 87 10

Rest Cafe Elfaro
Ayyıldız Cad. No: 18 Heybeliada
Tel: 0216 351 86 91

adaturka
Ayyıldız Cad. 29 Heybeliada
Tel: 0216 351 94 28

Başak Restaurant
Ayyıldız Cad. 26/A Heybeliada
Tel: 0216 351 12 89

Ambrosia Restorant
Ay Yıldız Cad. No:30/B
Tel: 0216 351 13 88

Denizati Kafe
Vapur iskelesinin hemen karşısında
Tel: 0216 351 17 96

Kardeşler Çay Bahçesi
Ayyıldız Cd. No: 34 Heybeliada
Tel: 0216 351 94 28

İskele Aile Çay Bahçesi
Yalı Cad. No:1 Heybeliada
Tel: 0216 351 18 15

Lady Cafe
Ayyıldız Cad. No:16 Heybeliada
Tel: 0216 351 90 17

Gencay Cafe
Yalı Rıhtımı Cad. Heybeliada
Tel: 0216 351 90 17

Bahar Cafe
Tel: 0216 351 13 96 Heybeliada

İşık Çay Bahçesi
Tel: 0216 351 85 20 Heybeliada

Kardeşler Çay Bahçesi
Ayyıldız Cad. No:34 Heybeliada
Tel: 0216 351 94 28

Burgazadası

Antigoni Restaurant
Yalı Sokak No:4 Burgazada
Tel: 0216 381 28 47

AdaKeyf Restaurant
Burgazada Vapur iskelesinden
indiğinizde, sol tarafta rıhtımın
üzerindedir.

Barba Yani
Yeni Yalı Cad. No:10 Burgazada
Tel: 0216 381 19 99 - 381 26 83

Çardak Restaurant
Zengin balık çeşitleri ile yaz-kış
hizmet vermektedir.

Sahil Restaurant
İskeleden indiğinizde sol tarafta
rıhtımın üzerindedir.

Yeni İdeal Restaurant
İskeleden inip sol tarafı takip edin.
(Sadece yaz aylarında açıktır.)

Yasemin Restaurant
İskeleden inip sağ tarafı takip edin.
50-60 metre sonra, cami yokuşunun
hemen başındadır.

Fincan Cafe & Restoran
Yalı caddesi No:8 Burgazada
Tel: 0216 381 13 50

Cafe Anjelic
Çarşı Cad. No:1/C Burgazada
Tel: 0216 381 11 22

Burgazada Bahar Pastanesi
Burgazada Deniz Kulübü Yalı C 58
Tel: 0216 381 22 47

Ergün Pastanesi
Gelinti Cad. No:1 Burgazada
Tel: 0216 381 16 09

Kınalıada

Mimoza Restaurant
Çarşı Cad. No:8 Kınalıada
Tel: 0216 381 52 67

Çınaraltı Kuyu Restorant
Çınaraltı Köşk Sok. No:16
Kınalıada
Tel: 0216 381 54 07

Teos
Gündüzleri plaj, akşamları canlı
müzik

Bahar Pastanesi
Ali Boran Meydanı No: 1/1
Kınalıada
Tel: 0216 381 41 41

Prokopi
Alsancak Cad. No:2 Kınalıada
Tel: 0216 381 40 68

Eczaneler

Ada Eczanesi
Çarşı Cad. No: 20 Kınalıada

Burgazada Eczanesi
Çınarlık Sok. No: 3 Burgazada

Büyükkada Eczanesi
Çınar Cad. No: 2 Büyükkada

Deniz Eczanesi
İskele Sok. No: 3/B
Kınalıada

Halk Eczanesi
Çınar Cd. No:17
Büyükkada

Hayat Eczanesi
Ayyıldız Cad. No: 43
Heybeliada

Heybeliada Eczanesi
Ayyıldız Cad. No: 28
Heybeliada

Merkez Eczanesi
Nizam Mah. 23 Nisan Cad. No:12
Büyükkada

Yeni Eczane
Çınar Cad. No: 8/A
Büyükkada

ŞEHİR HATLARI VAPURLARI					
Hafta İçi ve Cumartesi / Working Sundays and Saturdays					
KABATAŞ - ADALAR					
Kabataş	Kadıköy	Kınalıada	Burgazada	Heybeliada	Büyükkada
-	-	-	-	07.15	(07.00)
06.50	07.10	07.40	07.55	08.10	08.25
08.40	09.00	09.30	09.45	10.00	10.15
10.40	11.00	11.30	11.45	12.00	12.15
12.00	12.20	12.50	13.05	13.20	13.35
14.00	14.20	14.50	15.05	15.20	15.35
16.30	16.50	17.20	17.35	17.50	18.05
18.40	-	19.20	19.35	19.50	20.05
19.40	20.00	20.30	20.45	21.00	21.15
23.00*	23.20	23.50	00.05	00.20	00.35

* Yeni Kadıköy İskelesine uğrar. / Calls at Kadıkoy Pier.

ADALAR - KABATAŞ					
Büyükkada	Heybeliada	Burgazada	Kınalıada	Kadıköy	Kabataş
05.50	06.05	06.20	06.35	07.05	07.30
06.35	06.50	07.05	07.20	07.50	08.15
08.35	08.50	09.05	09.20	09.50	10.15
10.30	10.45	11.00	11.15	11.45	12.10
12.40	12.55	13.10	13.25	13.55	14.20
15.00	15.15	15.30	15.45	16.15	16.40
17.20	17.35	17.50	18.05	18.35	19.00
18.15	18.30	18.45	19.00	19.30	19.55
20.15	20.30	20.45	21.00	21.30	21.55

ADALAR - BOSTANCI				
Büyükkada	Heybeliada	Burgazada	Kınalıada	Bostancı
07.00	07.15	-	-	07.45
08.25	(08.10)	(07.55)	(07.40)	09.00
18.05	(17.50)	(17.35)	(17.20)	18.40

BOSTANCI - ADALAR				
Bostancı	Kınalıada	Burgazada	Heybeliada	Büyükkada
08.00	08.35	08.50	09.05	09.20
12.05	12.40	12.55	13.10	13.25
19.40	20.15	20.30	20.45	21.00

ŞEHİR HATLARI VAPURLARI					
Pazar ve tatil Günleri / Sundays and Holidays					
KABATAŞ - ADALAR					
Kabataş	Kadıköy	Kınalıada	Burgazada	Heybeliada	Büyükkada
-	-	-	-	07.15	(07.00)
07.00	07.20	07.50	08.05	08.20	08.35
09.30	09.50	10.20	10.35	10.50	11.05
10.30	10.50	11.20	11.35	11.50	12.05
12.00	12.20	12.50	13.05	13.20	13.35
14.00	14.20	14.50	15.05	15.20	15.35
16.30	16.50	17.20	17.35	17.50	18.05
18.15	-	19.00	19.15	19.30	19.45
19.30	19.50	20.20	20.35	20.50	21.05
23.00*	23.20	23.50	00.05	00.20	00.35

* Yeni Kadıköy İskelesine uğrar. / Calls at Kadıkoy Pier.

ŞEHİR HATLARI VAPURLARI					
Pazar ve tatil Günleri / Sundays and Holidays					
ADALAR - KABATAŞ					
Büyükkada	Heybeliada	Burgazada	Kınalıada	Kadıköy	Kabataş
06.30	06.45	07.00	07.15	07.45	08.10
07.30	06.45	08.00	08.15	08.45	09.10
08.35	08.50	09.05	09.20	09.50	10.15
11.30	11.45	12.00	12.15	12.45	13.10
12.40	12.55	13.10	13.25	13.55	14.20
15.00	15.15	15.30	15.45	16.15	16.40
17.00	17.15	17.30	17.45	18.15	18.40
18.15	18.30	18.45	19.00	19.30	19.50
20.15	20.30	20.45	21.00	21.30	21.50

ADALAR - BOSTANCI				
Büyükkada	Heybeliada	Burgazada	Kınalıada	Bostancı
07.00	07.15	-	-	07.45
08.25	(08.10)	(07.55)	(07.40)	09.00
18.05	(17.50)	(17.35)	(17.20)	18.40

BOSTANCI - ADALAR				
Bostancı	Kınalıada	Burgazada	Heybeliada	Büyükkada
08.00	08.35	08.50	09.05	09.20
12.05	12.40	12.55	13.10	13.25
19.40	20.15	20.30	20.45	21.00

Tel: 444 1851

PRENSTUR					
KARTAL ADALAR - Kış Tarifesi					
Kartal	Büyükkada	Heybeliada	Heybeliada	Büyükkada	Kartal
07.15	07.45	07.55	07.10	07.25	07.50
08.00	08.25	08.35	08.00	08.15	08.40
08.30	08.55	09.10	09.10	09.25	09.50
09.30	9.55	10.05	10.10	10.25	10.50
10.30	10.55	11.05	11.10	11.25	11.50
11.30	11.55	12.05	12.10	12.25	12.50
12.30	12.55	13.05	13.10	13.25	13.50
13.20	13.45	14.00	14.05	14.20	14.40
14.20	14.45	15.00	15.00	15.15	15.40
15.20	15.45	16.00	16.00	16.15	16.40
16.00	16.25	16.40	16.45	17.00	17.25
16.35	17.00	17.15	17.15	17.30	17.55
17.25	17.45	17.55	18.00	18.15	18.40
18.30	18.55	19.05	19.10	19.25	19.50
19.30	19.55	20.10	20.15	20.30	20.55

05 Kasım 2012 - 10 Nisan 2013 tarihleri arasında geçerlidir.
(İş günleri, Pazar ve bayram tatili dahil)

Tel: 0216 473 11 15
www.prenstur.net

MAVİ MARMARA
BOSTANCI

09.20	Heybeliada - Bostancı
10.05	Heybeliada - Bostancı
11.05	Heybeliada - Bostancı
12.20	Direkt Bostancı
13.35	Direkt Bostancı
07.30**	Heybeliada - Büyükkada
07.30	Heybeliada - Büyükkada
08.00	Kınalıada - Burgazada
	Heybeliada - Büyükkada
08.45	Büyükkada - Heybeliada
09.00	Burgazada - Kınalıada
09.30	Büyükkada - Heybeliada
10.00	Burgazada - Kınalıada
10.30	Büyükkada - Heybeliada
11.30	Heybeliada - Büyükkada
12.30	Kınalıada - Burgazada
12.45	Heybeliada - Büyükkada
13.30	Büyükkada - Heybeliada
14.15	Heybeliada - Büyükkada
15.00	Büyükkada - Heybeliada
15.00	Kınalıada - Burgazada
15.45	Heybeliada - Büyükkada
16.30	Heybeliada - Büyükkada
16.30	Burgazada - Kınalıada
17.00	Büyükkada - Heybeliada
17.45	Heybeliada - Büyükkada
18.00	Kınalıada - Burgazada
18.30	Büyükkada - Heybeliada
19.00	Kınalıada - Burgazada
19.15	Büyükkada - Heybeliada
20.00	Kınalıada - Burgazada
20.30	Heybeliada - Büyükkada
21.15	Büyükkada - Heybeliada
21.30	Kınalıada - Burgazada
22.00	Büyükkada - Heybeliada
	Burgazada - Kınalıada
23.00	Büyükkada - Heybeliada
23.00*	Kınalıada - Burgazada
00.30	Kınalıada - Burgazada
	Heybeliada - Büyükkada

MAVİ MARMARA
BÜYÜKKADA

Kalkış - Departure	
05.45**	Heybeliada - Bostancı
06.45**	Direkt Bostancı
07.25	Direkt Bostancı
07.50	Direkt Bostancı
08.20	Direkt Bostancı
09.10	Direkt Bostancı

MAVİ MARMARA
BURGAZADA

Kalkış - Departure	
07.15**	Kınalıada - Bostancı
07.45	Kınalıada - Bostancı
08.40	Heybeliada - Büyükkada
	Bostancı
09.35	Kınalıada - Bostancı
10.35	Kınalıada - Bostancı
13.10	Direkt Bostancı
15.40	Direkt Bostancı
17.10	Kınalıada - Bostancı
18.40	Direkt Bostancı
20.40	Direkt Bostancı
22.00**	Kınalıada - Bostancı
23.05	Kınalıada - Bostancı

MAVİ MARMARA
KINALIADA

Kalkış - Departure	
07.30**	Direkt Bostancı
08.00	Direkt Bostancı
08.25	Burgazada - Heybeliada
	Büyükkada - Bostancı
09.50	Direkt Bostancı
10.50	Direkt Bostancı
12.55	Burgazada - Bostancı
15.25	Burgazada - Bostancı
17.30	Direkt Bostancı
18.25	Burgazada - Bostancı
20.25	Burgazada - Bostancı
22.15*	Direkt Bostancı
23.20	Direkt Bostancı

* 17 Eylül-4 Kasım arası
Cumartesi günleri yapılır
Between 17 September - 4
November applicable only on
Sundays

** Pazar ve Bayram günleri
yapılmaz
Not applicable on Sundays and
holidays

*** Cumartesi günleri yapılır
Applicable only on Saturdays

MAVİ MARMARA
KABATAŞ - HEYBELİ - BÜYÜKKADA
2012 - 2013 TARİFESİ
HAFTA İÇİ VE HAFTA SONU

Büyükkada (Kalkış)	Heybeliada (Kalkış)	Kabataş (Varış)	Kabataş (Kalkış)	Heybeliada (Varış)	Büyükkada (Varış)
07:45	08:00	09:00	09:30	10:30	10:45
09:30	09:45	10:45	10:30	11:20	11:35
12:30	12:45	13:45	10:50	11:50	12:05
14:30	14:45	15:45	11:20	12:20	12:35
15:30	15:45	16:45	12:20	13:20	13:35
16:00	16:15	17:15	*13:00	14:00	14:15
16:30	16:45	17:45	14:00	15:00	15:15
*17:00	*17:15	18:15	16:00	17:00	17:15
17:30	17:45	18:45	18:15	19:15	19:30
18:30	18:45	19:45	19:30	20:30	20:45
*19:30	*19:45	20:45	20:30	21:30	21:45
20:20	20:35	21:35	*21:30	22:30	22:45

* Cumartesi - Pazar günleri yapılır

MAVİ MARMARA
MALTEPE - BÜYÜKKADA - HEYBELİADA - MALTEPE

Maltepe	Büyükkada	Heybeliada	Maltepe (Varış)
07.50	08.25	08.05	08.45
09.00	09.35	09.20	-
-	17.20	17.35	17.55
18.00	18.20-18.25	18.35-18.40	19.00

YÜK TARİFESİ

Bostancı	Büyükkada	Heybeliada	Burgazada	Kınalıada
09.30	10.15	10.40	11.05	11.30
12.00	12.45	13.10	13.35	14.00

HIZLI BOTLAR

444 20 39
Hızlı Deniz Botu 1: (0545) 445 7272
Hızlı Deniz Botu 2: (0545) 445 7280

bilgi@mavimarmara.net, rezervasyon@mavimarmara.net

Adalı Dergisi'ne İstanbul'da ulaşabileceğiniz yerler

Kadıköy: Kadıköy Adalar Vapur İskelesi'nin yanındaki Bayi, Haldun Taner Sahnesi yanındaki Bayi, Mephisto Yayınevi, Seyhan Müzik.

İstiklal Caddesi: Pandora Yayınevi, Ana Kitapevi, Robinson Crusoe Yayınevi, Mephisto Yayınevi,

Remzi Kitabevi

biz bu memleketi seninle sevdik

Lefter
we loved this
land with you

**Bir
kahkahanın
ölümsüz
olduğunu
anladığın
mutlu
bir an**

ÜLKER
mutlu bir an